ELRIC LA SFÎRȘITUL TIMPULUI • MICHAEL MOORCOCK

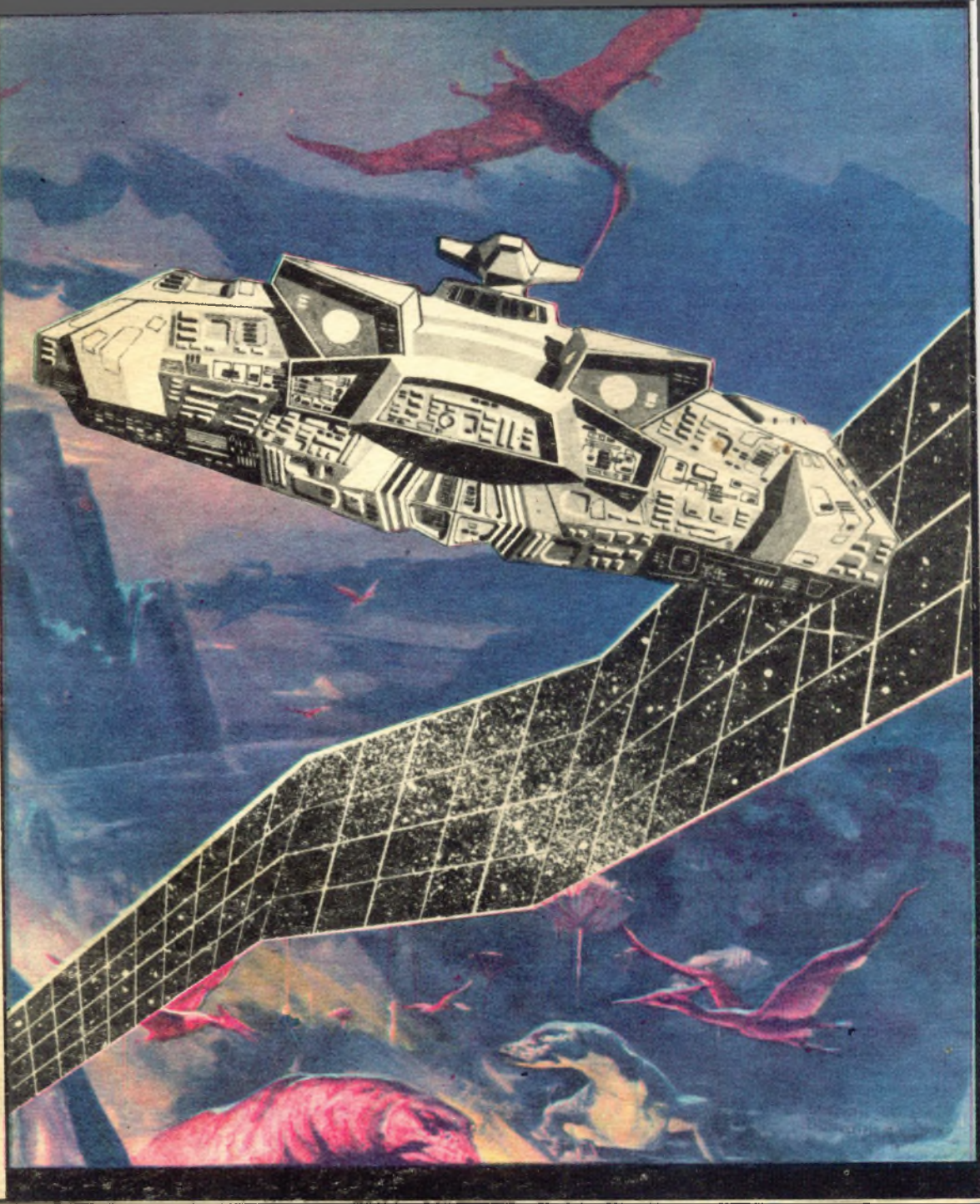

SCIENCE–FICTION LITERATURĂ ȘI ARTĂ

SOLITON

MICHAEL MOORCOCK

ELRIC LA SFÎRŞITUL TIMPULUI

ELRIC AT THE END OF TIME

Copyright O 1981, First published in the USA in "Elsewnere", ed T. Windling and M. Arnold

From "ELRIC AT THE END OF TIME", This collection Copyright O 1984 by Michael Moorcock

Panther Books, Granada Publishing Ltd, 8 Grafton Street, London W1X3LA

Published by Panther Books 1985, Reprinted 1985,

First published in Great Britain by New English Library 1983

În româneşte de

MIHNEA COLUMBEANU 15-23 IX, 8-12 X 1989, Bucureşti

CAPITOLUL 1

În care Mrs. Persson depistează un cuantum de haos peste medie în megaflux

Revenind din China spre Londra în primăvara anului 1936, Una Persson găsi o neobișnuită calitate a patosului în majoritatea prietenilor pe care-i văzuse ultima oară, din cîte-și amintea, în timpul Blitz-ului *, pe cînd se întorcea din 1970. Atunci fuseseră disperat de inimoși : o mîniia să realizeze că această condiție nu era permanentă. Aici, în prezent, conducea Pierrot, iar ea simțea că-și posedă mai bine propria putere. Acesta era, recunoștea cu rușine, climatul ei moral favorit, dat fiind că încuraja într-însa un simț al superiorității spirituale enorm de agreabil : avantajul de-a se fi născut, inițial, într-o eră ulterioară și probabil mai sofisticată. Anii '60. Unele femei, reflectă, erau nevoite să aibă copii pentru a degusta o asemenea plăcere.

Se simțea încă incomod, așa că raportă Centrului Temporal local și trăsăturilor posace și bărboase ale Sergentului Alvarez, care o întîmpină în alb, cerîndu-și scuze pentru faptul că el însuși părăsise abia în acea dimineață Devonianul Inferior și nu avusese timp să se schimbe.

— Megafluxul e de vină, așa cum ai ghicit, îi spuse, manevrînd pîrghiile pentru a-și expune sistemele trăsnite de afișare. Am pierdut controlul.

— Parcă l-am avut vreodată cu-adevărat ? răspunse ea aprinzîndu-și o Sherman și scuturîndu-și părul lung peste tetiera scaunului rotativ în timp ce-și deschidea mantaua militară și-și slăbea centura. E mai rău ca de obicei ?

— Mult, răspunse Alvarez și sorbi cafea rece din cana sa turtită, de argint. Intersectează fiecare plan pe care-l putem prinde — un curent imprevizibil alunecînd razna prin dimensiuni. Ceva ca un tourbillon.

— Jerry ?

— E latent. Am verificat. Dar seamănă cu el, indiscutabil. Cel mai probabil, un alt aspect.

— Oh, popo ! își îndreaptă Una umerii.

— Asta m-am gîndit și eu. Cineva o să aibă de-ncasat o porție de sodomie.

Cercetă un ecran. Pentru Una, era greaca veche. O clipă se distinse un model. Alvarez notă.

— Da. Poate fi fixat fie la nadir, fie la zenit. E prea tîrziu ca să încercăm un punct intermediar. Cred că dumitale-ți revine, Mrs. P.

Una se ridică în picioare :

— Unde-i zenitul ?

— Sfîrșitul Timpului.

— Ei, asta e ceva...

---

* „Blitz" = formă prescurtată, uzuală, lansată de englezi, pentru „blitzkrieg", războiul-fulger, desemnînd ofensiva nazistă asupra Marii Britanii — 1941 ; (n.t.).

Își deschide sacoșa și se asigură că are borcanul de cafea instant. Era un lucru pe care nu-l putea obține la Sfîrșitul Timpului.

— Regret, spuse Alvarez, bucuros că experta fusese prezentă iar el putea rămîne pe loc.

— Mi-e totuna. Perioada asta nu-i bună pentru bunăstarea mea morală. Mă duc, deci.

— Cineva tot trebuia...

Alvarez nu reuși să pară compătimitor.

— Acolo e Haos.

— Mie-mi spui ?

Intră în camera de transfer și-și începu drumul spre Sfîrșitul Timpului.

CAPITOLUL II

În care Campionul Etern se pomenește la Sfîrșitul Timpului

Elric din Melniboné agită un pumn alb ca fildeșul către hrăpărețele, strălucitoarele stele — ochii tuturor celor cărora le furase sufletele pentru a-și hrăni propriul trup vlăguit. Privi în jos. Deși părea că stă pe teren solid, sub el nu se vedea decît negreală căzînd departe, în adînc. Era ca și cum ar fi atîrnat în centrul universului. Și dedesubt existau puncte de lumină galbenă strălucind spre el. Urma să fie judecat ?

Spada sa semi-simțitoare, cu rune, Stormbringer, în teaca ei de pe șoldul stîng, murmură ca un cîine nervos.

Fusese în drum spre Imrryr, spre casă, pentru a-și reclama regatul de la vărul său Yyrkoon ; naviga dinspre Insula Orașelor Purpurii unde îl vizitase pe Contele Smiorgan Pleșuvul. Vînturi vrăjite îi prinseseră cabotiera filkhariană în timp ce traversa apa nenumită dinspre peninsula Vilmir și Insula Melniboné-ului. Fusese purtată pînă în Marea Dragonului iar de acolo spre Insula Vrăjitorului, astfel numită pentru că locul acela arid fusese cîndva sălașul lui Cran Liret, Hoțul de Farmece, un vrăjitor infam prin împrumuturile sale, pe care, după luptă îndelungată, îl lichidaseră cei cărora încercase să li se opună. În urma lui, însă, rămăsese multă magie reziduală. Anumite farmece trecuseră în păstrarea Krettii-ilor, un trib de făpturi aproape animalice migrate pe insulă din regiunea Tărîmului Tăcut cu mai puțin de cincizeci de ani în urmă. Șamanul lor, un anume Grrodd Ybene Eenr, folosise fără socoteală uneltele îngropate de vrăjitorul muribund în timp ce farmecele semenilor acestuia supseseră dintr-ai săi viața și rațiunea. Elric avusese de-a face la viața lui cu mai mult de un vraci isteț, dar niciodată cu o asemenea putere lipsită de judecată. Bătălia fusese lungă și epuizantă, cerînd sacrificarea celor mai mulți dintre filkharieni ca și a întregului trib de Krettii. Vrăjitoria îi devenise tot mai disperată. Nălucă lupta cu nălucă, diavol cădea peste diavol, în planuri atît fizice cît și astrale, peste tot în jurul Insulei Vrăjitorului. În cele din urmă, Elric înălțase o invocare masivă împotriva aliaților lui Grrodd Ybene Eenr, cu rezultatul că șamanul fu în sfîrșit învins iar rămășițele sale împrăștiate în Iad. Elric, însă, capturat de propriile-i vrăjitorii monstruoase, își urmase dușmanul și acum stătea în Neant, strigînd în tăcerea copleșitoare, auzindu-și vorbele numai în țeastă :

„Arioch ! Arioch ! Ajută-mă !"

Dar patronul său Duce al Infernului era absent. Nu putea exista aici. Nu putea, de astă dată, să-și audă protejatul favorit.

„Arioch ! Răsplătește-mi loialitatea ! Ți-am dăruit sînge și suflete !"

Nu respira. Inima i se oprise. Toate mișcările-i erau încleiate.

Ochii priveau în jos spre el. Priveau în sus spre el. Erau buburoşi ? Se desfăcu de groaza lui ?

— *„Arioch !"*

Ardea de dorul unui răspuns. Ar fi plîns, dar nici o lacrimă nu-i izvora din ochi. Trupul îi era rece ; nu tocmai mort şi totuşi nici viu. Avea în el o teamă mai cumplită decît orice spaimă cunoscuse vreodată.

„O, Arioch ! Ajută-mă !"

Îşi forţă mîna dreaptă spre măciulia pulsîndă a lui Stormbringer care, singura, mai deţinea energie. Prăselele spadei erau fierbinţi la atingere şi, pe cît de încet i se strîngeau degetele pe mîner, pe-atît părea acesta să se umfle în pumn propulsîndu-i braţul în sus astfel încît nu el trase spada ; mai curînd ea îi sili membrele să se pună în mişcare. Iar acum *ea* provoacă neantul, arzînd cu foc negru, intonîndu-şi înaltul, voracele cînt de bătălie.

— Destinele noastre sînt întrepătrunse, Stormbringer, spuse Elric. Scapă-ne din acest loc, altfel nu se vor împlini niciodată.

Stormringer tresări ca un ac de busolă, iar braţul fără simţire al lui Elric fu răsucit după ea. În opt direcţii zvîcni spada, ca ţintind cele opt puncte ale Haosului. Căuta — precum un hăitaş adulmecînd o urmă. Apoi, un ţipăt răsună dinlăuntrul lamei ; un strigăt îndepărtat de plăcere, i se păru lui Elric. Sunetul pe care l-am auzi cînd stăm deasupra unei văi, ascultînd jocul copiilor, departe, jos.

Elric ştia că Stormbringer simţise un plan pe care l-ar fi putut atinge. Nu neapărat al lor propriu, dar oricum unul care i-ar accepta. Şi, asemeni unui marinar care, înecîndu-se, jinduieşte după cea mai inospitalieră stîncă decît pentru nici măcar atît, Elric tînjea spre acel plan.

„Stormbringer ! Du-ne acolo !"

Spada ezită. Gemu. Era bănuitoare.

— *„Du-ne acolo !"* îi şopti albinosul spadei sale cu rune.

Stormbringer lovi înainte şi-napoi, în sus şi-n jos, ca luptînd cu duşmani invizibili. Elric de-abia o putea ţine în mînă. Părea că spada e speriată de lumea pe care o detectase şi căuta s-o alunge înapoi, dar însuşi actul căutării îi pusese pe amîndoi în mişcare. Deja Elric se simţea tras prin întunecime, către ceva ce putea zări foarte vag dincolo de miriadele de ochi, la fel cum zorii dezvăluie nori neobservaţi în cerul nopţii.

Lui Elric i se păru că vede contururi de steiuri, ascuţite şi nebuneşti. Avu impresia că vede apă, netedă şi de un albastru îngheţat. Stelele păliră iar sub picioarele lui Elric era zăpadă, munţi de jur-împrejur, un soare uriaş, arzător, deasupra capului — iar deasupra acestuia un alt peisaj, un deşert, la fel cum o oglindă magică ar putea reflecta caracterul contrastant al celui ce priveşte în ea — un deşert, întru totul la fel de real ca şi piscurile înzăpezite între care stătea ghemuit, cu spada în mînă, aşteptînd ca unul din cele două peisaje să se şteargă astfel încît să-şi poată alege, măcar într-o oarecare măsură, drumul. Era evident că cele două planuri se intersectaseră.

Dar priveliştea nu păli. Putea privi în sus, văzînd nisip, munţi, vegetaţie, un cer ce întîlnea propriul lui cer într-un punct aflat la jumătatea traiectoriei uriaşului soare — şi se combina cu el. Privi în jur. Pretutindeni, piscuri înzăpezite. Deasupra — numai deşert. Simţi ameţeală, descoperi că privea în jos, aplecîndu-se să ia puţină zăpadă în căuşul palmei. Era zăpadă obişnuită, deşi nu părea dispună să se topească la atingerea cărnii lui.

— E o lume a Haosului, murmură ; vocea îi părea nefiresc de puternică, poate amplificată de piscuri. Nu ascultă de legile firii. De-asta n-ai vrut să venim aici. E o lume cu rivali puternici.

Stormbringer tăcea, ca şi cum şi-ar fi cheltuit toată energia. Elric însă n-o băgă în seamă. Porni cu greu prin zăpadă spre ceva ce părea să fie un abis. Privea ades în sus, dar deşertul de deasupra capului nu dispărea, iar soarele şi cerul rămîneau la fel. Se întrebă dacă nu cumva păşeşte pe suprafaţa unei lumi în miniatură. Dacă, mergînd tot înainte, n-ar putea ajunge în punctul unde cele

două ținuturi se întîlneau. Să fi fost o pedeapsă aruncată asupră-i de nevrednicii aliați ai Haosului? Poate trebuia să aleagă între moartea în zăpadă și moartea în pustiu. Ajunse la marginea prăpastiei și privi în jos.

Pereții genunei coborau cale de cinci picioare numai, înainte de-a ajunge la o platformă din pătrate de aur și argint care se întindea ca la vreo șapte picioare pînă să întîlnească peretele opus, unde priveliștea continua — zăpadă și steiuri — neîntreruptă.

— Neîndoielnic, aici domnește Haosul, spuse Prințul din Melnibone. Cercetă pardoseala netedă, caroiată. Oglindea crimpeie din terenul înzăpezit și din lumea deșertică de deasupra lui. Îl reflecta pe albinosul cu ochi stacojii care-o privea, cu trăsăturile marcate de uimire și oboseală.

— Sînt la discreția lor, zise Elric. Se joacă cu mine. Dar am să le rezist, chiar de mă distrug... Și ceva din natura sa sălbatică și nepăsătoare îi reveni în timp ce se pregătea să coboare pe dușumeaua cu pătrate pentru a trece pe malul celălalt.

Ajunsese la jumătatea drumului, cînd auzi în apropiere un mormăit, și o fiară se ivi, cu labele alunecîndu-i nesigure pe suprafața lustruită, privind în toate părțile cu ochii ei cruzi, șapte la număr, ca pentru a-l găsi pe cel vinovat de groaznica ei înjosire.

Și, în sfîrșit, toți cei șapte ochi se ațintiră asupra lui Elric, și fiara deschise o gură în care șir peste șir de dinți subțiri și stricați erau rînduiți, și slobozi un mîrîit de inconfundabilă ură.

Elric ridică spada.

— Îndărăt, făptură a Haosului! Îl amenințî pe Prințul din Molnibone!

Monstrul se arunca deja spre el. Elric își smuci trupul într-o parte, țintind în același timp o lovitură cu spada, fără a reuși decît o zgîrietură subțire pe piciorul dinapoi, greu de mușchi, al fiarei. Aceasta scoase un țipăt ascuțit și începu să se întoarcă.

— Înapoi!

Vocea lui Elric părea chițcăitul subțire și neînfricat al unui leming atacat de uliu. Lovi cu Stormbringer spre botul arătării. Spada era grea. Își cheltui toată energia și n-avea de unde să mai sustragă. Elric se întrebă de ce el, unul, nu se simțea slăbit. Posibil ca legile naturii să fi fost complet abolite pe Tărîmul Haosului. Izbi și făcu să curgă sînge. Fiara se opri, mai mult de uimire decît în spaimă.

Apoi căscă fălcile, împinse cu picioarele dindărăt în malul înzăpezit și se repezi spre albinosul care încercă să sară din calea ei, își pierdu echilibrul și căzu, rostogolindu-se înapoi pe suprafața de aur și argint.

CAPITOLUL III

În care Una Persson descoperă un obstacol neașteptat

Giganticul gîndac, cu carapacea scînteindu-i ca un curcubeu, se întoarse contra vîntului care sufla liniștit dinspre munții îndepărtați, bătînd rapid din aripile ca niște fulgere în timp ce-și purta singurul pasager peste uriașul peisaj.

Pe spinarea lui, Mrs. Persson își cercetă instrumentele de la încheietura mîinii. Încă de cînd începuse Omul să călătorească în timp, fusese necesar ca Liga să pună la punct tehnici de compensare a fluctuațiilor și disjuncțiilor din conținutul spațio-temporal; monitorizarea continuă a cronofluxului și a megafluxului. Își țuguie buzele. Prinsese semnalul. Făcu gîndacul semi-conștient să

coteaşă un grad sau două la sud-sud-est, îndreptîndu-se direct spre munţi. Se afla într-un fel de spaţiu închis — dar vast. Acei munţi, la fel ca tot ceea ce-i înconjura, se aflau în teritoriul cel mai folosit de către melancolicul din naştere Werther de Goethe, poet şi romantic, căutător solitar al adevărului într-o lume care nu mai făcea diferenţieri între gradele realităţii. Ştia că nu-şi va aduce aminte de ea căci, în ce-l privea pe Werther, încă nu se întîlniseră niciodată. Pe chiar, dacă Una nu se înşela, nu cunoscuse încă nici aventura cu Cuconiţa Christia, Concubina Veşnică. O poveste din care cinase nu o dată, în epoci mai plicticoase.

Munţii se apropiau. De aici se putea vedea întregul aranjament (creaţie de-un caracter foarte wertherian): un peisaj pustiu, un soare central şi, inversaţi deasupra lor, munţi hibernali. Werther se chinuia să facă declaraţii, la fel ca atîţia alţi artişti naivi înaintea lui, prezentînd contraste simple: Lumea e pustie / Lumea e rece / Sterp sînt precît viaţa-mi trece / Mîine mor, înmormîntat în ger / Pe arginţi mi-a fost vîndut sufletu-mi stingher. Şi-l amintea ca fiind cel mai catastrofic poet, poate, întîlnit într-o eternitate şi ceva de întîlniri cu poeţi dezastruoşi. Se auto-învăţase să citească şi să scrie în engleza veche, cea mai veche, astfel încît să poată grava cuvintele de mai sus pe unul din nenumăratele sale morminte abandonate (jumătate din timp şi-l petrecea compunînd necrologuri pentru sine însuşi). La fel ca atîţia alţii, părea să identifice mila de sine cu inspiraţia artistică. Într-o epocă mai timpurie, şi-ar fi putut descoperi publicul şi s-ar fi îmbogăţit binişor (auto-compătimirea trecînd drept pasiune în accepţia populară). Uneori, Una regreta răposarea prea timpurie a lui Wheldrake, atît de demult, atît de departe, într-un univers abia asemănîndu-se vag cu cele în care opera ea de obicei.

Îşi readuse la subiect mintea distrată. Gîndacul cobora descriind cercuri peste deşert, dar nicăieri nu se zărea nici urmă din cel pe care-l căuta.

Era gata să abandoneze cînd auzi un muget slab deasupra capului şi ridică privirea pentru a vedea un alt motiv caracteristic al lui Werther — o tablă de şah din aur şi argint pe care, cu capul în jos, o creatură monstruoasă asemănătoare unui cîine se năpustea spre un omuleţ cu părul alb, îmbrăcat cu cel mai abominabil gust din cîte pomenise Una de-o bună bucată de vreme.

Îşi îndreptă aerocarul în sus după care, întorcînd maşina în timp ce pătrundea în gravitaţia opusă, în jos spre locul unde spadasinul costumat barbar se pregătea să fie mîncat de fiară.

— Zît ! strigă poruncitoare Una.

Monstrul ridică un cap năuc.

— Zît.

Se linse pe bot şi îşi întoarse privirea înşeptită spre albinos, care acum era în genunchi şi se folosea de spadă ca să se rezeme pentru a se ridica în picioare.

Fălcile se căscară mai larg, şi mai larg. Omuleţul palid se pregăti, abia ţinîndu-se pe picioare, să se apere.

Una dirijă aerocarul spre capul ciufulit al fiarei. Uriaşul gîndac se ciocni de el cu un trosnet sonor. Ochii monstrului se holbară a neîncredere. Scoase un schelălăit. Se aşeză pe coadă şi începu să lunece într-o parte, cu ghearele scoţîndu-i un zgomot neplăcut pe dalele de aur şi argint.

Una ateriză şi-i făcu semn străinului să intre în aerocar. Observă cu dezgust că era un albinos oarecum nesănătos la înfăţişare, cu trăsături răvăşite, ochi exagerat de mari, rătăciţi, urechi cu vîrfuri efectiv ascuţite şi pupile roşii arzătoare, pe jumătate nebune.

Şi totuşi, acesta era indiscutabil cel căutat şi nu avea ce face decît să fie politicoasă.

— Intră, te rog, înăuntru, îi spuse. Sînt aici ca să te salvez.

— *Shaarmraaam torjistoo quellham vyeearrr*, spuse străinul într-un accent care Unei îi păru vag scoţian.

— La dracu, pufni ea, numai asta ne mai lipsea.

Se grăbise să-l interpeleze pe albinos între patru ochi, înainte ca vreun locatar de la Sfîrşitul Timpului s-apuce să sosească şi să-l selecţioneze pentru cine ştie ce menajerie, dar acum regretă că Werther sau eventual Lordul Jagged nu erau de faţă, căci, realiză, i-ar fi prins bine una din pilulele lor traductoare, acele mici tablete care puteau „aranja" creierul astfel încît să înţeleagă un limbaj nou. Dintr-un capriciu — sau poate datorită atît de frecventei ei prezenţe acolo — cei de la Sfîrşitul Timpului vorbeau engleza curentă de la începutul secolului douăzeci.

Albinosul — care purta un fel de şorţ din tartan, împărţit în două, cizme pînă la genunchi, vestă albă cu albastru, capă verde şi pieptar de argint, cu un întreg sortiment de curele din piele şi catarame metalice ici şi colo pe toata persoana sa — refuza cu vehemenţă invitaţia. Ridică înaintea sa spada în timp ce dădea îndărăt, alunecă o dată, ajunse la mal, se căţără prin zăpadă şi dispăru după o stîncă.

Mrs. Persson oftă şi-şi puse din nou maşina în mişcare.

CAPITOLUL IV

În care Prinţul din Melniboné se confruntă cu noi ameninţări

Xiombarg însăşi, gîndi Elric în timp ce se strecura pe sub zăpezi, în grotă. Ei bine, n-o să aibă nimic de împărţit cu Regina Haosului ; nu înainte de-a fi silit s-o facă.

Peştera era destul de largă. În lumina palidă a deschizăturii de deasupra nu se putea vedea prea departe. Elric se întrebă dacă să revină la suprafaţă sau să rişte o pătrundere şi mai adînc în grotă. Îi rămînea, în fond, speranţa că va găsi o altă cale de ieşire. Încerca să-şi amintească vreo rună care să-l ajute, dar tot ceea ce ştia depindea fie de sprijinul stihiilor ce nu existau în acel plan, fie de înşişi Domnii Haosului — iar aceştia nu-i prea veneau în ajutor nici chiar pe propriul lor Tărîm. Era rătăcit aici : singurul şoarece într-o lume de pisici.

Aproape fără să-şi dea seama, se pomeni păşind în jos, realizînd că peştera devenise tunel. Îi era foame, dar în afara monstrului şi-a femeii din caleaşca magică nu văzuse nici o urmă de viaţă. Nici chiar caverna nu părea în întregime naturală.

Se lărgea ; zări lumină fosforescentă. Observă că pereţii erau din cristal transparent iar în dosul lor se găseau tot felul de artefacte. Văzu coroane, sceptre şi lanţuri de pietre preţioase ; casete complicat sculptate ; arme din metale turnate straniu ; armuri, îmbrăcăminte, lucruri al căror rol nu-l putea ghici — şi mîncare. Erau acolo dulciuri, fructe, prăjituri şi plăcinte, toate în afara atingerii lui.

Elric gemu. Era un chin. Poate chiar o tortură anume plănuită. O mie de voci îi şopteau într-o limbă străină, plăcută auzului :

— *Bie-meee... Bie-meee...* murmurau glasurile. *Baa-gen, baa-gen...*

Păreau să promită orişice desfătare, numai de-ar fi putut trece prin ziduri ; acestea însă erau din cuarţ străveziu, luminate dinăuntru. O ridică pe Stormbringer, pe jumătate tentat să spargă bariera, deşi ştia că pînă şi spada sa era, chiar în plină putere, incapabilă să distrugă magia Haosului.

Se opri, cu gura căscată de uimire, la vederea unui grup de căţeluşi care îl priveau cu ochi mari cafenii şi limbile atîrnînd, şi săriră spre el.

— *O, Nee Tubbens!* intonă una dintre voci.

— O, zei! zbieră Elric. Tortura asta e prea mult!

Își aruncă trupul încoace și-ncolo, amenințînd cu spada, dar glasurile continuau să murmure și să promită, etalîndu-și bogățiile însă fără a-i îngădui nici o clipă să le atingă.

Albinosul se clătină. Ochii săi stacojii căutară în jur.

— Vreți să mă-nnebuniți, ai? Ei bine, Elric din Melnibone a făcut față unor amenințări mult mai îngrozitoare decît acestea. Va trebui să vă străduiți mai mult dacă doriți să-i distrugeți mintea!

Și o luă la fugă prin coridoarele șoptitoare, ne-mai-privind nici în stînga nici în dreapta, pînă ce dintr-o dată se năpusti în orbitoare lumină de zi și rămase privind în jos într-o nesfîrșire pală — un vid albastru și infinit.

Privi în sus. Și urlă.

Deasupra sa se vedeau văioagele și colinele dulci ale unui peisaj bucolic, cu rîuri, vite păscînd, crînguri și căsuțe. Se așteaptă să cadă cu capul înainte dar aceasta nu se întîmplă. Era pe buza abisului. Faleza deg resie roșie cădea imediat sub el după care nu mai era decît golul liniștit. Privi înapoi.

— *Baa-gen... O, Nee Tubbens...*

Un zîmbet amar jucă pe buzele lipsite de sînge ale albinosului, în timp ce, hotărît, băga spada în teacă.

— Ei bine, fie, spuse. N-au decît să-și facă mendrele!

Și, rîzînd, se azvîrli peste buza prăpastiei.

CAPITOLUL V

În care Werther de Goethe face o descoperire minunată

Cu un gest de mîndrie liniștită, Werther de Goethe arătă giganticul craniu.

— E foarte mare, Werther, spuse Cuconița Christia, Concubina Veșnică, răsucind un inel de putere pentru a-și ajusta nuanța ochilor astfel încît să se asorteze perfect cu ziua.

— E monstruos, spuse Werther modest. Ne amintește tuturor de Inevitabila Noapte.

— Asta cine-a mai fost? se interesă Gaf Calul în Lacrimi, cu părul său de aur, în prezent cercetător al legendelor străvechi. Sir Lew Grady?

— Vreau să spun, Moartea, îi explică Werther, care ne e mai presus tuturor.

— Ei, nu și nouă, sublinie Ducele de Queens, minte puțin cam prea literală, ca de obicei. Deoarece sîntem nemuritori, cum bine știi.

Werther îi oferi o privire tristă, plină de milă, și oftă scurt.

— Păstrează-ți iluziile, dacă ții neapărat.

Cuconița Christia lovi sumbrii zulufi lungi și negri ai lui Werther.

— Ei haide, haide. Avem compensații, Werther.

— Fără Moarte, intonă Ultimul Romantic, Viața nu are nici un sens.

Ca de obicei, nu-l puteau urmări, dar încuviințară gravi și politicoși.

— Craniul, continuă Werther, izbind în latura aerocarului său (care avea forma unei uriașe reptile zburătoare) pentru a-l face să coteaască luînd-o spre orbita stîngă, este un Simbol nu numai al Moralității ci și al Ambițiilor noastre Fără Fruct.

— Fruct ? deveni brusc interesat Episcopul Castle, care motăia în partea din spate a vehiculului ; hobby-ul său curent erau livezile. Fără ? Pinii mei, știți, ridică o problemă. Merele sînt mult mai mici decît am fost îndreptățit să cred.

— Craniul e adorabil, spuse Cuconița Christia cu temerar entuziasm. Ei, acum că l-am văzut...

— Carcasa exterioară, o întrerupse Werther. Ceea ce ascunde înăuntru e mai important. Dorurile Prostești ale Omului sînt toate cuprinse în el. Rapacitatea sa, Nevoia sa de Imposibil, Dogoarea Patimilor lui, Înghețul care trebuia în Cele Din Urmă să-l Răpună. Prin orbita aceasta veți întîlni o mică invenție a mea proprie, numită Temelia de Tîrguială a Minții...

Tăcu brusc, uluit.

Pe marginea de sus a găvanului apăruse o făptură măruntă.

— Ce-i aia ? vru să știe Ducele de Queens, dîndu-și capul pe spate. Un gînd întîmplător ?

— Să mor dacă-i al meu !

Făptura se aruncă spre cer și păru să zboare, cu membrele bălăbănindu-i-se, spre soare.

Werther se încruntă, privindu-l pe omuleț cum dispărea.

— Cîmpul gravitațional e inversat aici, spuse absent, pentru a accentua paradoxul la maximum, înțelegeți. Există un peisaj troienit, un deșert...

Era însă mult mai interesat de noul sosit.

— Cum credeți c-o fi intrat în craniul meu ?

— Cel puțin se distrează. Pare că rîde, aplecă Cuconița Christia o ureche spre sunetul subțirel, care slăbi tot mai mult la început dar apoi se apropie din nou. Se-ntoarce.

— Da, confirmă Werther. Cîmpul nu mai e inversat.

Rîsul încetă, transformîndu-se într-un țipăt de mînie. Omulețul cădea spre ei. Într-o mînă albă ținea o spadă, iar ochii roșii îi ardeau.

În grabă, Werther izbi un alt inel. Străinul veni de-a berbeleacul în fundul aerocarului și rămase acolo gîfîind, înjurînd și mormăind.

— Ce splendind ! strigă Werther. Oh, e un călător dintr-un trecut bogat, romantic. Priviți-l ! Ce altceva ar putea fi ? Ce mai pleașcă !

Străinul se ridică în picioare și înălță spada sus deasupra capului, sfidîndu-i pe pasagerii uimiți și încîntați, cu un zbieret din rărunchi :

— *Heegeegrowinaz !*

— *Good afternoon !* spuse Cuconița Christia ; căută în poșetă după pilulele traductoare și găsi una. Mă întreb dacă ați avea amabilitatea să înghițiți asta — e absolut inofensivă...

— *Yakoom, oom glallio,* spuse cu dezgust albinosul.

— Aha, răspunse Cuconița Christia. Mă rog, cum doriți.

Ducele de Queens arătă spre cealaltă orbită. Un gîndac uriaș, bîzîitor, ieși în zbor din ea. Purta în spinare o persoană pe care o recunoscu cu plăcere.

— Mrs. Persson !

Una își aduse aerocarul lîngă al lor.

— Domnul e sub supravegherea dumneavoastră ? întrebă Werther cu dezamăgire nedisimulată. Dacă da, v-aș putea oferi...

— Mă tem că înseamnă foarte mult pentru mine, răspunse Una.

— E din propria dumneavoastră epocă ?

Cuconița Christia o recunoscuse și ea pe Una. Încă mai oferea pilula traductoare în căușul palmei.

— Pare un pic cam suspicios față de noi, adăugă.

— Am observat, spuse Una. Ar fi foarte util să accepte pilula. Oricum, în caz contrar, unul din noi...

— Aș fi încîntat ! se oferi generosul Duce de Queens ; se trase de barba verde cu auriu. Werther de Goethe, Mrs. Persson.

— Poate e mai bine s-o fac eu, spuse Una, înclinîndu-se spre Werther ; singura problemă cu pilulele traductoare era că-și făceau treaba atît de desăvîrșit : puteai vorbi la perfecție limba în cauză, dar nici o alta pe lîngă ea.

Werther era, o dată în viață, optimist.

— Hai să luăm cu toții cîte o pilulă ! propuse.

Toată lumea purta cu sine pilule traductoare la Sfîrșitul Timpului, pentru cazul că întîlneau vreun vizitator din Spațiu sau Trecut.

Cuconița Christia îi întinse pilula sa și găsi alta. Le înghițiră.

— Făpturi ale Haosului, spuse noul sosit cu demnitate rece. Vă cer să mă eliberați. Nu puteți reține în acest fel un muritor, nu dacă nu a legat vreo înțelegere cu voi. Și nici un tîrg n-a fost încheiat, care să mă aducă pe Tărîmul Haosului.

— De fapt, e mai ordonat decît crezi, spuse Werther pe ton de scuză. Prima dumitale experiență, înțelegi, a fost în lumea craniului meu, care e zăpăcită cu deliberare. Am intenționat să arăt ce Confuzie e Mintea Omului...

— Permiteți-mi să v-o prezint pe Cuconița Christia, Concubina Veșnică, spuse Ducele de Queens, pe cel mai manierat ton din cîte avea. Aceasta este Mrs. Persson, Episcopul Castle, Gaf Calul în Lacrimi. Werther de Goethe — gazda dumneavoastră involuntară — iar eu sînt Ducele de Queens. Vă urăm bun sosit în lumea noastră. Numele dumneavoastră, domnule... ?

— Trebuie că mă cunoașteți, domnule duce, spuse Elric. Căci eu sînt Elric din Melniboné, Împărat prin Drept din Naștere, Moștenitor al Tronului de Rubin, Purtător al Actorios-ului, Mînuitor al Spadei Negre...

— Într-adevăr ! spuse Werther de Goethe — apoi, într-un aparte șoptit către Mrs. Persson : ce încruntătură magnifică ! Ce nobil rînjet !

— Sînteți așadar un personaj important în lumea dumneavoastră ? constată Cuconița Christia, fîfîindu-și genele pe care tocmai și le extinsese cu o jumătate de deget. Poate mi-ați îngădui să...

— Cred că dorește să se întoarcă acasă, spuse grăbită Mrs. Persson.

— Să se întoarcă ? ! făcu stupefiat Werther. Dar, Efectul Morphail... ! E cu neputință !

— Nu în acest caz, cred, răspunse ea. Căci dacă nu se înapoiază, de nedescris vor fi fluctuațiile ce vor avea loc prin dimensiuni...

N-o puteau urmări, dar îi acceptară tonul.

— Drept e, spuse Elric încruntat, dați-mă-napoi tărîmului meu, astfel ca să-mi pot împlini destinul plumbuit cu blestem...

Werther privi spre albinos cu încîntare afectuoasă.

— Aha ! Un frate întru spirit ! Și eu am un destin greu de osînde...

— Mă îndoiesc că e tot atît de blestemat ca al meu...

Elric privi posomorît înapoi spre craniu în timp ce cele două aerocare se îndepărtau în zbor spre un orizont blînd unde înfloreau copaci exotici.

— Mă rog, răspunse Werther cu oarecare efort, poate că nu e, deși te asigur...

— Am privit în față orori născute în infern, spuse Elric, și am comunicat cu însiși Zeii celei mai Cumplite Întunecimi. Am văzut lucruri care ar preface mințile altor oameni în piftii bune de nimic...

— Piftii ? îl întrerupse Episcopul Castle. Și dumneata ai avut, la rîndul dumitale, vreo expertiză cu, de exemplu, pomi-de-mierlă ?

— Vorbele dumitale n-au nici un înțeles, îi răspunse ursuz Elric. De ce mă chinuiți astfel, domnilor ? N-am cerut să vă vizitez lumea. Aparțin lumii oamenilor, în Tinerele Regate, unde îmi caut ursite. Păi, nu mai demult de adineaori am cunoscut aventuri...

— Cred c-am dat de-unul din plicticoșii ăia, îi murmură Episcopul Castle Ducelui de Queens, atît de comuni printre călătorii în timp. Fiecare se crede unic.

Ducele de Queens, însă, refuză să se lase influențat. Albinosul încruntat îi plăcea. Gaf Calul în Lacrimi era și el evident impresionat, căci își modelase trăsăturile într-o asemănare vagă cu Elric. Prințul din Melniboné simula nepăsarea, dar Unei îi era limpede că murea de frică. Încercă să-l calmeze.

— Oamenii, aici la Sfîrșitul Timpului... începu ea.

— Fără lingușeli, doamnă, o întrerupse albinosul, cu un zîmbet cinic jucîndu-i pe buze. Te știu drept acea mare nelegiuită ispititoare, Regină a Spadelor, Xiombarg însăși.

— Te asigur, sînt la fel de umană ca și dumneata, domnule...

— Uman ? Eu, uman ? Nu sînt uman, cucoană — deși mi-s muritor, drept e. Sînt de sînge mai vechi, sîngele Luminosului Imperiu însuși, sîngele lui R'lin K'ren A'a de care și-a bătut joc Cran Liret, fără să înțeleagă cine era cel de care rîdea. Și-apoi, deși silit să cer ajutor din Haos, n-am legat nici un tîrg să devin sclav în tărîmul vostru...

— Vă asigur... ăăă... maiestate, spuse Una, că nu am avut intenția să vă insultăm, iar prezența domniei voastre aici n-a fost înfăptuirea noastră. Eu însămi, se-ntîmplă să fiu străină de locurile-astea. Am venit special să vă văd, să vă ajut să scăpați...

— Ha ! făcu albinosul. Am mai auzit eu astfel de vorbe. Vreți să mă momiți în vreo cursă și mai rea decît asta. Spune-mi, unde e Ducele Arioch ? Lui cel puțin, îi datorez oarecare supunere.

— N-avem pe nimeni cu acest nume, se scuză Cuconița Christia ; îl întrebă pe Gaf, care cunoștea pe toată lumea :

— Vreun călător în timp, ceva ?

— Nici unul, răspunse Gaf, studiind ochii lui Elric și operînd o mică modificare asupra alor săi proprii ; se rezemă de spătar, satisfăcut.

Elric se înfioră și întoarse capul în altă parte, bodogănind.

— Sînteți foarte binevenit aici, spuse Werther. Nu vă pot spune ce bucuros sînt să întîlnesc o persoană la fel de eminamente morbidă și auto-compătimitoare ca mine !

Elric nu păru măgulit.

— Ce putem face ca să vă simțiți ca acasă ? întrebă Cuconița Christia ; își schimbase culoarea părului într-un albastru glănțuit, sperînd, poate, că Elric o va găsi mai atrăgătoare. Doriți ceva anume ?

— Dorință ? O, da. Pacea minții. Cunoașterea adevăratului meu destin. Un loc liniștit unde să pot sta cu Cymoril, pe care o iubesc.

— Cum arată această Cymoril ? deveni Cuconița Christia o idee cam prea nerăbdătoare.

— E cea mai frumoasă făptură din univers.

— Asta nu-mi spune prea mult. Dacă v-ați putea închipui o imagine, eventual. Există în vechile orașe dispozitive care vă pot vizualiza gîndurile. Putem merge acolo. Aș fi fericită să-i ocup funcția, pe cît s-ar putea...

— Ce ? Îmi oferiți un simulacru ? Credeți că n-aș recunoaște de îndată o asemenea vrăjitorie ? Ah, e dezgustător ! Ucideți-mă, dacă asta vi-i voia, sau continuați cu supliciul. N-am să vă mai ascult !

Acum planau, între faleze înalte. Pe o terasă, departe jos, un grup de călători în timp arătară spre ei. Unul dintre aceștia făcea disperat cu mîna.

— L-ai jignit, Cuconiță Christia ! spuse țîfnos Werther. Nu înțelegi cît e de sensibil....

— Ba da, înțeleg, răspunse ea mîhnită. N-am vrut decît să-i arăt simpatia.

— Simpatie ! își frecă Elric falca prelungă, oarecum ascuțită. Ha ! Ce să fac eu cu simpatia ?

— Pe nimeni n-am întîlnit s-o dorească mai mult, îl privi cu blîndețe Cuconița Christia. Ești chiar un băiețel, chiar așa, nu?

— Comparat cu bătrînii Domni ai Haosului, sînt un copil, drept e. Dar sîngele meu e vechi și rece, sîngele Melniboné-ului ce se descompune, cum știți foarte bine.

Și, cu un oftat uriaș, albinosul se așeză în capătul îndepărtat al aerocarului și își propti capul în pumn.

— Ei bine, care vă e dorința, doamne și domni ai Haosului?

— Dorințele dumneavoastră sîntem nerăbdători să le îndeplinim, replică Werther. E ceva ce-am putea face? Vreo ambianță pe care s-o putem fabrica? Cu ce sînteți obișnuit?

— Obișnuit? Sînt obișnuit cu trosnetul aripilor pieloase de dragon în aerul dulce și tăios al zorilor de zi. Sînt obișnuit cu sunetul bătăliei roșii, ropotul copitelor pe pămîntul însîngerat, țipetele celor ce mor, urletele învingătorilor. Sînt obișnuit să port război cu demoni și monștri, vraci și strigoi. Am călătorit pe corăbii magice și am luptat corp la corp cu sălbatici reptilieni. L-am întîlnit pe însuși Omul de Jard. Am luptat cot la cot cu stihiile, care îmi sînt aliați. Am purtat bătălie cu răul negru...

— Mă rog, interveni Werther, asta-i o activitate care merită continuată, în orice caz. Sînt sigur că putem...

— Lord Elric nu va rămîne, începu Una Persson politicoasă. Vedeți, toateacestea fluctuații ale megafluxului, ca să nu mai menționăm și propriul lui destin... N-ar trebui să fie aici, cîtuși de puțin, Werther...

— Prostii! Își aruncă Werther brațul învești mîntat în catifea neagră pe umerii țepeni ai noului său prieten. E evident că destinele noastre sînt unul și-același. Lord Elric e la fel de bîntuit de tristețe ca mine!

— Cum poți ști tu ce înseamnă să fii bînuit de tristețe...? murmură albinosul; avea fața pe jumătate îngropată în generoasa mînecă a lui Werther.

Msr. Persson se stăpîni. Ieși din aerocarul lui Werther îndreptîndu-se spre al ei.

— Ei, spuse, eu trebuie să plec. Sper să vă văd mai tîrziu, pe toți.

Ceilalți își cîntară saluturile de rămas-bun.

Una Persson își întoarse gîndacul spre vest, în direcția Castelului Canaria, locuința vechiului ei prieten Lord Jagged.

Avea nevoie de ajutor și sfaturi.

CAPITOLUL VI

În care Elric din Melniboné rezistă ispitelor Domnilor Haosului

Elric reflectă asupra modului subtil în care hohotitorii Domni ai Haosului îl capturaseră. În aparență, era doar un oaspete, absolut liber să hoinărească unde vroia pe Tărîmul lor. Practic, se afla în puterea Haosului la fel ca și cum l-ar fi pus în lanțuri, căci nu putea scăpa de acel dragon zburător, iar ei deja își demonstraseră enormele daruri magice pe căi discrete, și în special prin schimbările lor de formă. Doar cel ce-și spunea Werther de Goethe (evident, un lider în ierarhia Haosului) încă mai avea aceeași față și îmbrăcăminte pe care le purtase la început.

Era limpede că acest tărîm nu asculta de legile firii, fiind schimbător în conformitate cu toanele puternicilor săi locuitori. Erau în stare să distrugă cu o simplă răsuflare şi, destul de subtil, îi oferiseră dovezi ale acestei puteri. Cum, în ce fel să scape de o asemenea primejdie? Chemîndu-i pe Domnii Legii în ajutor? Dar lor nu le datora credinţă şi, neîndoielnic, îl socoteau duşman. Dacă însă ar fi să-şi transfere supunerea către Lege...

Aceste gînduri şi multe altele continuau să-l zgîndăre în timp ce custozii săi sporovăiau cu uşurinţă în înaltul Grai din Melniboné, el însuşi versiune chiar a limbii Haosului. Era unul din celelalte feluri de-a se dezvălui drept ceea ce erau de fapt. Îşi puse degetul pe spada cu rune, întrebîndu-se dacă ar fi posibil să ucidă un asemenea domn şi să-i răpească energia, obţinînd astfel destulă putere pentru un scurt răstimp, cît să se arunce înapoi în propria sa sferă...

Cel numit Lord Werther se apleca peste marginea fiarei-corabie:

— O, hai să vezi, Elric! Priveşte!

Prudent, albinosul se întoarse spre locul unde privea şi arăta Werther.

Întregul peisaj era împînzit de o bătălie monstruoasă. Făpturi de toate felurile şi combinaţiile se sfîşiau între ele cu colţi şi gheare uriaşe. Vietăţi fără formă se rostogoleau şi săltau; giganţi goi cu excepţia coifurilor şi a cnemidelor, spintecau fiarele cu lovituri de enorme topoare şi spade late, dar erau doborîţi la rîndul lor. Flăcări şi fum negru umpleau locul. Se simţea un miros anume. Duhoarea sîngelui?

— Ce-ţi lipseşte mai mult? întrebă femeia, apăsîndu-şi în el un trup moale. Elric se prefăcu că nu observă. Ştia ce poate ascunde carnea magică a unei vrăjitoare.

— Îmi lipseşte liniştea, spuse aproape ca pentru sine, şi-mi lipseşte războiul. Căci chiar şi-n bătălie îmi aflu un soi de pace...

— Foarte bine! aplaudă Episcopul Castle. Începi să te deprinzi cu vederile noastre. Curînd vei deveni unul dintre cei mai buni causeuri ai noştri.

Elric atinse mînerul lui Stormbringer, sperînd să-l simtă încălzindu-se şi vibrîndu-i sub mînă, dar spada era împietrită, neputincioasă pe Tărîmul Haosului. Lăsă să-i scape un oftat greu.

— Eşti un aventurier deci, în lumea dumitale? constată Ducele de Queens. Părea dezamăgit. Îşi preschimbase culoarea bărbii într-un ton de negru obişnuit şi purta un costum purpuriu: tricou matlasat şi pantalon mulat pe trup, guler încreţit, alb cu albastru, şi o pălărie somptuoasă, cu pene, pe cap.

— Şi eu sînt un personaj picaresc, continuă. În măsura posibilă aici, firește Un fel de corsar. Vreau să spun, acţiunile mele sînt în general mai îndrăzneţe decît ale prietenilor mei. Mai spectaculoase. Frivole. Ca ale dumitale, sir. Îţi admir costumul.

Elric ştia că acest Duce al Infernului se referea la preferinţa sa pentru costumaţia barbarilor din sud, care-l făcea să nu poarte culorile mai discrete, mătăsurile şi metalele mai rafinat lucrate ale poporului său. De astă dată jucă dinte pentru dinte; se înclină:

— Mulţumesc, domnule. Hainele domniei tale rivalizează cu ale mele.

— Crezi? se arătă flatat domnul-infernului; dacă Elric n-ar fi ştiut adevărul, creatura ar fi părut că se umflă în pene de mîndrie.

— Priviţi! strigă din nou Werther. Priveşte, Lord Elric — sîntem atacaţi!

Elric se răsuci într-acolo.

De jos se înălţau nave ciudat alcătuite — ceva ca nişte corăbii, dar cu uriaşe roţi laterale, asemeni celor de la ceasurile-cu-apă pe care le văzuse cîndva în Pikarayd. Fum colorat ieşea din coşurile montate pe punţi roind de păsări gigantice îmbrăcate în haine omeneşti. Păsările aveau penaj multicolor, ciocuri încovoiate, şi ţineau în gheare spade, cîtă vreme pe capete purtau pălării negre de formă ciudată însemnate cu hîrci şi oase încrucişate dedesubt.

— Îndărăt! cîrîiau păsările. Sau vă facem sită maţele!

— Ce pot fi astea? ţipă Episcopul Castle.

— Piruiți, spuse sobru Werther de Goethe. Cunoscuți și sub numele de ulii ai mărilor. Și nu ne vor binele.

Cuconița Christia clipi din ochi.

— Nu cumva vrei să zici „pirați", dragă ?

Elric își apucă strîns spada. Unele dintre cuvintele folosite de Domnii Haosului nu aveau nici un înțeles pentru el. Dar indiferent că monștrii ce-l atacau erau plăsmuiri de-ale lor, sau dușmani adevărați ai celor ce-l făcuseră prizonier, Elric se pregăti de luptă sîngeroasă. Moralul i se ridică. Aici, cel puțin, există ceva substanțial cu care să lupte.

CAPITOLUL VII

În care Mrs. Persson devine neliniștită de viitorul universului

Lordul Jagged din Canaria nu era de găsit nicăieri. Uriașul său castel, din turle aurii și galbene, replică înfrumusețată a gării King Cross, era populat în întregime de bizarii săi roboți, pe care Jagged îi considera cu atît mai enigmatici și mai demni de încredere decît servitorii umani sau androizi, cu cît puteau răspunde doar conform unui program limitat.

Una bănuia că Jagged plecase la rîndul său în vreo misiune, fiind, ca și ea, membru al Ligii Aventurilor Temporale. Dar avea nevoie de ajutor. Într-un fel sau altul trebuia să-l trimită pe Elric înapoi în propriile lui dimensiuni fără a mai crea și alte disjuncții în țesătura Timpului și-a Spațiului. Conjuncția încă nu se anunța și, dacă situațiase înrăutățea, putea să nu mai aibă loc niciodată. Atît de multe plane depindeau de Conjuncția celor un Milion de Sfere încît nu-i putea risca eșecul. Nu le putea însă dezvălui prea multe nici lui Elric, nici gazdelor sale. Ca membră a Corporației, era juruită celei mai stricte și cu adevărat necesare discreții. Chiar și aici la Sfîrșitul Timpului existau legi ce nu puteau fi încălcate decît cu riscuri enorme. Cuvintele înseși erau îndeajuns de periculoase cînd descriau idei referitoare la natura Timpului.

Își scormonea mințile. Se gîndi să-l caute pe Jherek Carnelian, dar apoi își aminti că acesta abia începuse să-și înțeleagă propriul destin. Pe de altă parte, existau anumite similarități între Jherek și Elric pe care deocamdată nu le putea decît intui. Era mai bine să acționeze cu prudență.

Ajunse la concluzia că nu avea de ales. Trebuia să se întoarcă la Centrul Temporal și să vadă dacă nu-l vor putea detecta cei de-acolo pe Lordul Jagged, pentru ea.

Își adună laolaltă în minte coordonatele necesare și se concentră. Pentru o clipă, toate amintirile, orice simț al identității, o părăsiră.

Sergentul Alvarez nu-și mai încăpea în piele. Ecranele lui nu mai erau complet lipsite de înțeles. Din contră, forme curioase puteau fi detectate în aranjamentele liniilor. Una avu impresia că vede chipuri, fiare, peisaje. Niciodată nu se mai întîmplase așa ceva. Instrumentele, cel puțin, rămăseseră întregi la minte, chiar dacă înregistrau nebunie.

— E din ce în ce mai rău, spuse Alvarez. De-abia dacă ți-a mai rămas ceva Timp. Tot ce ai, am reușit să împrumut pentru tine. Ai prins haimanaua ?

Una încuviință.

— Da. Dar cît despre-a-l aduce înapoi... Vreau să-l găsești pe Jagged.

— Pe Jagged ? Ești sigură ?

— E singura noastră șansă, cred.

Alvarez oftă și-și aplecă trupul încordat asupra comenzilor.

CAPITOLUL VIII

În care Elric și Werther luptă cot la cot împotriva unor sorți aproape covîrșitori

Undeva, i se părea lui Elric în timp ce para și lovea în păsările-monștri ce-l atacau, se auzea o muzică bogată și înviorătoare. Trebuie că era o iluzie, stîrnită de către nebunia bătăliei. Sînge și pene acopereau caleașca. O văzu pe numita Christia smulsă de la locul ei, zbierînd. Episcopul Castle dispăruse. Gaf nu mai era. Doar ei trei,umărlîngă umăr, continuau să lupte. Ceea ce-l nedumerea pe Elric era că Werther și Ducele de Queens purtau spade absolut identice cu Stormbringer. Poate că erau legendarii Frați ai Spadei Negre, despre care se spunea că ar sălășlui în Haos ?

Era silit să recunoască în sinea sa că simțea un soi de camaraderie cu cei doi, care erau mai viteji decît mulți alții în a se apăra de asemenea monștri groaznici și nemaivăzuți — poate vreo creație a lor proprie care li se întorsese împotrivă.

Odată capturată Lady Christia, păsările începură să se întoarcă spre navele lor.

— Trebuie s-o salvăm ! strigă Werther în timp ce corăbiile zburătoare prindeau a se retrage. Repede ! Să-i urmărim !

— N-ar trebui să căutăm întăriri ? Elric, și mai impresionat de curajul acestui Domn al Haosului.

— Nu-i timp ! urlă Ducele de Queens. După ei !

— Urmărește navele alea ! îi strigă Werther vasului său.

Aerocarul nu se clinti.

— Are-o vrajă asupră-i, spuse Werther. Ne-am împotmolit ! Ah, și-o iubeam atît de mult !

Elric deveni din nou bănuitor. Werther nu arătase, înainte, nici un semn de afecțiune față de femeie.

— Ai iubit-o ?

— De la distanță, explică Werther. Duce de Queens, ce puteam face ? Piruții ăia or s-o negocieze cu sălbăticie și-i vor mînui stîngaci obiectele virtuții !

— Mișei netrebnici ! mugi uriașul duce.

Elric nu prea înțelegea acest schimb de replici. Își dădu seama, însă, că încă mai auzea muzica aceea veselă. Privi în jos. Pe un soi de estradă din mijlocul bizarului peisaj, era adunat un grup numeros de muzicanți. Cîntau înainte, fără să pară a lua în seamă cele ce se petreceau deasupra. O lume cu adevărat dominată de Haos.

Nava începu să cadă încet spre orchestră. Se înclină. Elric icni și se agăță de-o margine în momentul cînd loviră pămîntul moale ca ceara, oprindu-se cu o smucitură.

Ducele de Queens, părînd în culmea fericirii, escalada deja parapetul :

— Uite ! îi putem urmări călare !

Lîngă estradă era priponită o turmă de vietăți păstrînd o oarecare vagă asemănare cu caii dar bălțați într-o varietate de culori metalice ce-ți luau ochii, cu coarne și creste osoase pe spinare. Șei și harnașamente de lucrătură neobișnuită arătau că animalele erau domestice, aparținînd fără îndoială muzicanților.

— Or să ne ceară o plată, precis, spuse Elric în timp ce grăbeau spre cai.

— Ah, adevărat !

Werther deschise o pungă prinsă la cingătoare și scoase la iveală o mînă de nestemate. Le aruncă în treacăt spre cîntăreți și sări în șaua celui mai apro-

piat animal. Elric și Ducele de Queens îi urmară exemplul. Apoi Werther, cu un chiot, se aruncă în direcția unde dispăruseră păsările-monștri.

Peisajul acestei lumi a Haosului se schimba rapid în timp ce călăreau. Galopară prin codri de copaci cristalini, peste cîmpuri cu flori strălucitoare, săriră rîuri de culoarea sîngelui și consistența mercurului, neobosiții cai menținînd un pas furtunos care nu slăbea nici un moment. Prin nori de gaz clocotitor ce lăcrimau, prin ploaie, prin ninsoare, prin călduri insuportabile, prin lacuri mici în care pești straniu alcătuiți colcăiau și-și căscau boturile, pînă ce în sfîrșit un lanț muntos le apăru în față.

— Acolo! gîfîi Werther, arătînd cu spada sa cu rune. Bîrlogul lor. Oh, ticăloșii! Cum am putea escalada rîpi atît de netede?

Într-adevăr, versanții se înălțau preț cam de-o sută de picioare înainte de-a deveni brusc știrbe ca dinții putrezi ai cerșetorilor din Nadsokor. Erau dintr-un obsidian purpuriu, sumbru și atît de neted încît reflecta chipurile celor trei aventurieri ce-l priveau fără speranță.

Elric fu primul care văzu treptele tăiate într-o latură a falezei.

— Astea or să ne poarte măcar o parte din drum.

— Poate fi o cursă, spuse Ducele de Queens. Și el părea să savureze ocazia de a trece la fapte. Deși Domn al Haosului, avea ceva care-l făcu pe Elric să-i răspundă ca unui tovarăș de luptă.

— N-au decît să se prindă-n cursă, spuse Elric laconic. Avem spadele.

Cu un rîs sălbatic, Werther de Goethe se aruncă cel dintîi din șa și-o luă la fugă spre trepte, sărind dintr-una-ntr-alta aproape ca și cum ar fi avut puterea de-a zbura. Elric și Ducele de Queens îl urmară ceva mai încet.

Cu picioarele alunecîndu-le în spațiile înguste destinate a fi parcurse nu de către muritori, fără să uite nici un moment genunea amețitoare din stînga, cei trei ajunseră în fine pe vîrful rîpii și rămaseră agățați de steiuri ascuțite, privind, peste-o cîmpie, la un castel nebunesc înălțîndu-se în nori.

— Fortăreața lor, spuse Werther.

— Ce sînt aceste creaturi? întrebă Elric. De ce vă atacă? Pentru ce au răpit-o pe Lady Christia?

— Ne coc o ură nestrămutată, explică Ducele de Queens, și se uită, așteptîndu-l să continue, la Werther, care adaugă:

— Aceasta era lumea lor înainte de-a deveni a noastră.

— Iar înainte să fie a lor, spuse Ducele de Queens, a fost lumea Yargtroon-ilor.

— Yargtrooni? se încruntă Elric.

— I-au deposedat pe băștinașii caprino-vampiri lipsiți de trupuri, numiții Kia, explică Werther. Care, la rîndul lor, i-au distrus — sau au crezut că-i distrug — pe Grash-Tu-Xem, un neam de Bătrîni mai bătrîni decît orice Bătrîni cu excepția Celor Mai Bătrîni Bătrîni ai Bătrînului Thriss.

— Mai vechi chiar și decît Haosul? întrebă Elric.

— Oh, cu mult mai bătrîni, răspunse Werther.

Elric era năucit.

— Turissul?

— Haosul, spuse Ducele.

— E prăbușit aproape complet, atîta-i de bătrîn, adaugă Ducele de Queens.

Albinosul lăsă să-i joace pe buze un zîmbet subțire.

— Încă îți mai rîzi de mine, domnule. Puterea Haosului e cea mai mare din cîte există, doar de puterea Legii egalată.

— Ô, firește, încuviință Ducele de Queens.

— Te joci cu mine, domnule ? redeveni Elric suspicios.

— Ei, natural, încercăm să le facem plăcere oaspeților...

Werther îi întrerupse :

— Cetatea blestemată de colo o ține prizonieră pe cea pe care o iubesc. Undeva înlăuntrul zidurilor sale e ea întemnițată, în timp ce strigoii o batjocoresc și diavolii-o amenință.

— Păsările-monștri... ? începu Elric.

— Himere, spuse Ducele de Queens. N-ai văzut decît una din formele pe care și le asumă.

Aceasta o înțelese Elric.

— Aha !

— Dar cum am putea intra ? vorbi Werther aproape pentru sine.

— Trebuie să așteptăm pînă se-nnoptează, spuse Elric, și să intrăm la adăpostul întunericului.

— Se-nnoptează ? se lumină Werther la față.

În clipă următoare, erau cufundați în beznă.

Undeva, Ducele de Queens se împiedică și căzu cu o înjurătură înăbușită.

CAPITOLUL IX

În care Mrs. Persson în sfîrșit ia legătura cu vechiul ei prieten

Stăteau împreună sub tenda vărgată a cortului, în timp ce, la mică distanță, oameni în armuri, călări pe cai în armuri, se duelau, se răneau sau mureau. Cei doi membri purtau costume potrivite perioadei. Lordul Jagged arăta chipeș cu mantie și zale, dar Una Persson părea mai degrabă stînjenită în fotă și borobadă.

— Nu pot să plec chiar acum, spunea lordul. Pun bazele unei dezvoltări foarte importante.

— Care n-o să ducă nicăieri dacă Elric nu se întoarce.

Un cavaler cu lancea ruptă tropoti pe lîngă ei, scăldîndu-i în praf.

— Bine jucat, Sir Holger ! strigă Lordul Jagged. Știi, e un strămoș de-al meu.

— N-ai să fii în stare să recunoști lumea de la Sfîrșitul Timpului dacă situația asta e lăsată să continue, insistă Una.

— Întodeauna e dificil, nu ?

Acum, însă, o asculta.

— Aceste disjuncții ne pot la fel de ușor afecta și pe noi, lăsîndu-se blocați aici, adăugă ea. Ne-am pierde toate libertățile cîștigate.

Lorg Jagged mușcă dintr-o rodie și i-o oferi.

— Doar așa ceva se găsește în zona asta. Știai ? Imposibil de procurat în Anglia. Cel puțin în secolul treisprezece. Ideea de libertate e atît de nebuloasă, nu-i așa ? De cele mai multe ori cînd oamenii nemulțumiți vorbesc despre „liber-

tate" ceea ce cer de fapt e mult mai simplu — respect. Oare conducătorii sau deținătorii puterii îi respectă vreodată cu adevărat pe cei lipsiți de putere?

Tăcu o clipă.

— ...Sau poate vor să spună „putere" în loc de „libertate"? Ori sînt unul și-același lucru...?

— Te rog, Jagged, nu e momentul pentru autoindulgență.

Lord Jagged privi în jur.

— Nu prea ai altceva de făcut în Orientul Apropiat din secolul treisprezece, te asigur, decît să mănînci rodii și să filosofezi...

— Trebuie să vii înapoi la Sfîrșitul Timpului.

Lorg Jagged își șterse distinsa bărbie.

— Persistența ta mă îngrijorează, Una. Aceste chestiuni ar trebui abordate cu delicatețe — încet...

— Întreaga structură se va nărui dacă Elric nu e înapoiat propriei sale dimensiuni. E un factor important în tot planul.

— Ei, da, înțeleg asta.

— E, într-un sens cel puțin, protejatul tău.

— Știu. Dar nu și responsabilitatea mea.

— Trebuie să m-ajuți.

Se auzi un bubuit sonor și un trosnet.

O aşchie zbură în ochiul lui Mrs. Persson.

— Ei, drăcia dracului! spuse.

CAPITOLUL X

În care castelul e luat cu asalt iar intriga se îngroașă

O lună apăruse deasupra turlelor castelului care lui Elric i se părea că-și schimbase forma de cînd îl văzuse întîia dată. Vru să le ceară tovarășilor săi o explicație, dar se hotărîseră să păstreze pe moment liniște, în timp ce se apropiau pe furiș. Din interiorul castelului se revărsa lumina faclelor picurînde fixate în stative pe pereți. Răsunau rîsete, zgomote de petrecere. Ascunși după o stîncă, traseră cu ochiul printr-o fereastră largă, cercetînd scena dinăuntru.

Întreaga sală era plină de oameni în costume identice. Aveau tichii negre, bluze și pantaloni largi și albi, pantofi negri. Sprîncenele le erau negre pe fețe albe ca moartea, mai palide chiar decît a lui Elric, iar buzele le aveau de un roșu viu.

— Aha, șopti Werther, piruiții își sărbătoresc victoria. Curînd vor fi prea beți ca să mai știe ce li se-ntîmplă.

— Piruiți? repetă Elric. Ce înseamnă acest cuvînt?

— Pierroti, vrea să zică, îl lămuri Ducele de Queens. Nu-i așa, Werther?

Existau, categoric, anumite cuvinte nu tocmai ușor de tradus în Înaltul Grai din Melniboné.

— Șșș, făcu Ultimul Romantic, au să ne prindă și-or să ne tortureze de moarte dacă ne simt prezența.

Își croiră drum în jurul castelului. Era păzit, din loc în loc, de războinici giganți pe care Elric îi luă întîi drept statui, pînă cînd, privind mai de-aproape, putu vedea că respirau foarte încet. Erau neînarmați, dar pumnii și labele picioarelor le aveau disproporționat de mari, putînd strivi orice intrus pe care l-ar fi descoperit.

— Se mișcă încet, după cum arată, spuse Elric. Dacă sîntem iuți, putem fugi pe sub ei intrînd în castel înainte să-și dea seama. Lăsați-mă să-ncerc eu primul. Dacă reușesc, veniți după mine.

Werther își bătu pe spate noul tovarăș :

— Foarte bine.

Elric așteptă pînă ce primul străjer se opri și-și depărtă larg picioarele, după care țîșni înainte, zbughind-o ca o insectă printre labele uriașului și aruncîndu-se printr-o fereastră slab luminată. Se pomeni într-un fel de cămară. Nu fusese văzut, deși paznicul ciulise urechea pentru o fracțiune de secundă înainte de-a-și relua patrularea.

Elric privi atent în jur și le făcu semn alor săi. Ducele de Queens îl așteptă pe străjer să se oprească iarăși, după care se repezi și el spre fereastră alăturîndu-i-se lui Elric. Gîfîia și rînjea.

— E minunat, spuse.

Elric îi admiră curajul. Nu încăpea nici o îndoială că paznicul îl putea zdrobi pe fiecare dintre ei, făcîndu-l una cu pămîntul, chiar dacă (gînd care nu-i dădea pace) toate acestea nu erau decît un soi de iluzie complicată.

Încă o goană, și Werther era lîngă ei.

Prudent, Elric deschise ușa cămării. Dădură cu ochii de un palier pustiu. Îl traversară și priviră peste balustradă. Se așteptaseră să vadă o altă sală dar, în loc de așa ceva, jos se găsea un lac minuscul pe care plutea cea mai frumoasă navă în miniatură, toată numai sidef, alamă și abanos, cu vele de aur și catarg de argint. Împrejurul corăbiei, naiade și tritoni purtau tăvi cu mîncăruri exotice (amintindu-i lui Elric cît de frămînd era încă), pe care i le ofereau singurei pasagere a navei, Cuconița Christia.

— E sub o vrajă, spuse Elric. O ademenesc cu iluzii astfel încît să nu vrea să vină cu noi chiar dacă o salvăm. Nu știți vreun contrafarmec ?

Werther se gîndi o clipă. Apoi clătină din cap.

— Trebuie că sînteți Domni absolut minori ai Haosului, își mușcă Elric buza de jos.

De pe lac, Cuconița Christia chicoti și o trase spre ea pe una dintre sirene.

— Vino-aici, peștoaica mea drăguță !

— Cuconiță Christia ! șuieră Werther de Goethe.

— Oh ! își dilată captiva ochii (care acum erau amîndoi mari și albaștri) în sfîrșit !

— Vrei să fii salvată ? o întrebă Elric.

— Salvată ? Numai de tine, tu, cel mai cutezător dintre albinoși !

Trăsăturile lui Elric se înăspriră.

— Nu eu sînt cel ce te iubește, coniță.

— Cum ? Sînt iubită ? De cine ? De tine, Duce de Queens ?

— Ssst ! făcu Elric. Au să ne-audă demonii.

— O, desigur, spuse cu gravitate Cuconița Christia, și tăcu o secundă. Să ne doscotorosim de toate astea, bine ?

Si-și atinse unul din inele.

Corabie, lac și făpturi ale apelor, toate dispărură. Acum stătea întinsă pe perne de mătase, întreținută de maimuțe.

— Vrăjitorie! exlamă Elric. Dacă are asemenea puteri, atunci de ce...?

— Sînt limitate, explică Werther. Doar pentru trucuri de-astea.

— Absolut, confirmă Cuconița Christia.

Elric se uită de la unul la altul.

— Mă împresurați cu iluzii. Mă faceți să cred că v-ajut, cînd de fapt...

— Nu, nu! țipă Werther. Te asigur, Lorg Elric, îți purtăm cel mai adînc respect — mă rog, eu cel puțin — nu încercăm decît să...

Un urlet răsună de pe galeria de deasupra. Rînd după rînd de demoni rînjinzi priveau în jos la ei. Erau înarmați pînă-n dinți.

— Repede! Ducele de Queens săltă pe perne și o înșfăcă pe Cuconița Christia, aruncîndu-și-o pe umăr. Nu vom putea niciodată învinge atît de mulți!

Demonii deja coborau puhoi scara circulară. Elric, încă nesigur dacă prietenii săi îl înșelau sau nu, luă o hotărîre. Îi strigă Ducelui de Queens:

— Scoate-o afară din castel! Noi o să-i ținem pe loc, măcar cîteva clipe!

N-avea ce face. Acționa la primul impuls.

Ducele de Queens, cu spada într-o mînă și Cuconița Christia pe umărul celălalt, fugi într-un pasaj strîmt. Elric și Werther rămaseră unul lîngă altul, în timp ce demonii se repezeau asupra lor. Tăiș întîlni tăiș. Urmă o insuportabilă hărmălaie de oțel amestecat cu cotcodăcelile și chițcăiturile demonilor care scrîșneau din dinți, își dădeau ochii peste cap și loveau în cei doi cu spade, pumnale și securi. Dar cel mai rău era mirosul. Îngrozitoare duhoare de carne arsă ce umplea aerul, amenințînd să-l sufoce pe Elric. Provenea de la demoni. Mirosul Iadului. Se străduí să-și astupe nările în timp ce lupta, convins că mirosul l-ar învinge înaintea spadelor. Deasupra lui, un șir de trepte metalice încastrate în piatră urcau într-un fel de horn. Profitînd de un răgaz, îi arătă în sus lui Werther, care îl înțelese. Reușiră preț de-o clipă să împingă demonii înapoi. Werther sări pe umerii lui Elric (dovedind, iarăși, o îndemînare suspectă) și se aplecă să-l tragă și pe albinos după el.

În timp ce demonii se văitau și cîrîiau jos, cei doi începură să escaladeze hornul.

Urcară la o înălțime de aproape cincizeci de picioare înainte de-a ajunge într-o încăpere mică și rotundă ale cărei ferestre dădeau spre steiurile purpurii și, dincolo de ele, peste tabloul unei mohorîte întinderi stîncoase presărată cu găuri, ca o brînză vastă și neobișnuită.

Iar acolo, rulînd peste terenul relativ plat, în plină lumină a zilei (căci răsărise soarele), era Ducele de Queens într-o caleașcă de alamă și lemn, bătută în pietre scumpe și trasă de două făpturi bovine ce păreau fabuloșii boi din mitologie care trăseseră carul de război al înaintașilor lui Elric să poarte bătălie cu națiunile emergente ale omenirii.

Cuconița Christia era lîngă Ducele de Queens. Păreau să-i aștepte pe Elric și Werther.

— E cu neputință, spuse albinosul. Nu putem ieși din turnul ăsta, necum dintre stînci. Mă-ntreb cum au reușit să ajungă atît de departe, și-așa de repede. Și chiar carul, de unde-a apărut?

— Șterpelit, fără-ndoială, de la demoni, răspunse Werther. Uite, aici sînt aripi, arătă el un morman de pene în colțul odăii. Le putem folosi.

— Ce vrăjitorie mai e și asta? se încruntă Elric. Oamenii nu pot zbura cu aripi de pasăre.

— Cu descîntecul potrivit, pot, îl contrazise Werther. Nu sînt atît de versat în arte magice, desigur, dar stai să vedem...

Culese o pereche de aripi. Erau noi și licăreau în culori subtile, de curcubeu. Le amplasă pe spinarea lui Elric, murmurîndu-și vraja :

O, pentru aripi, aripi de porumbel ceresc,
În zbor să mă poarte spre fata ce-o iubesc...

— Așa ! făcu, foarte mulțumit de sine însuși. Elric își mișcă umerii, iar aripile prinseră a fîlfîi.

— Excelent ! Dă-i bătaie, Elric ! Vin și eu într-o clipă.

Elric ezită, apoi văzu capul primului demon răsărind prin gaura din podea. Sări pe pervazul ferestrei și se aruncă în gol. Aripile îl susțineau. Împotriva oricărei logici, zbură lin spre trăsura ce-l aștepta, iar în urma sa sosi și Werther de Goethe. În ferestrele trunului se îmbulzeau demonii, agitîndu-și pumnii și armele spre prada ce le scăpa.

Elric aterizâ destul de stîngaci lîngă trăsură și fu ajutat de Ducele de Queens să urce. Werther li se alătură, plonjînd expert între ei. Îndepărtă aripile de pe spinarea albinosului și dădu din cap spre Ducele de Queens, care țipă la boi, pocnind din bici în timp ce aceștia se puneau în mișcare.

Cuconița Christia își aruncă brațele pe după gîtul lui Elric.

— Ce curaj ! Ce mijloace ! gîfîi. Fără tne, eram ruinată de-acum.

Elric o băgă pe Stormbringer în teacă.

— Toți trei am contribuit la salvarea dumitale, cuconiță.

Îi înlătură blînd brațele și se înclină curtenitor, rezemîndu-se de marginea opusă a trăsurii în timp ce aceasta sălta și se hurduca peste ciudata suprafață stîncoasă.

— Mai repede ! Mai repede ! strigă Ducele de Queens aruncînd priviri alarmate înapoi. Sîntem urmăriți !

Din turnul ce se pierdea în urmă șiroia o hoardă de făpturi zburătoare, vociferînde. Încă o dată creaturile își schimbaseră forma, luînd acum chipul unor pisici vărgate și înaripate, toate numai ochi arzători, colți și gheare rășchirate.

Stînca deveni vîscoasă, înnămolind roțile calești în timp ce ajungeau la ceva ce părea und rum argintiu, alungindu-se între copacii înalți ai unei păduri nefirești deja atinsă de un crepuscul spectral.

Prima dată pisicile zburătoare îi ajunse din urmă, sfîșiind cu ghearele.

Elric o trase pe Stormbringer și tăie îndărăt. Fiara urlă de durere, sîngele șiroindu-i din piciorul retezat, și îl plesni pe Elric cu aripile peste față în timp ce se rotea încercînd să muște spada.

Trăstura își spori viteza, prin pădure, spre cîmpii verzi luminate de lună. Zilele erau scurte, se părea, în această parte a Haosului. O cărare se întindea spre cer. Ducele de Queens conduse caleașca drept în susul ei, îndreptîndu-se spre luna însăși.

Luna creștea tot mai mare și mai mare iar demonii încă îi mai urmăreau, dar nu puteau zbura atît de repede ca trăsura, care gonea cu-o asemenea iuteală încît nu încăpea vorbă că era ajutată prin vrajă. Acum dușmanii abia dacă se mai auzeau în întunericul dinapoi, iar luna argintie era uriașă.

— Acolo ! strigă Warther. Acolo vom fi în siguranță !

Goniră astfel pînă atinseră luna, boii săltînd pe făgașurile lor, galopînd peste suprafața lucitoare spre locul unde-i aștepta un palat alb.

— Sanctuarul, spuse Ducele de Queens ; și rîse, un hohot sălbatic, plin, de bucurie limpede.

Palatul era asemeni ivoriului, scobit și sculptat de un milion de mîini, fiecare părticică acoperită cu desene delicate.

Elric se minună.

— Unde ne aflăm ? Acest loc e în afara Tărîmului Haosului ?

Werther păru încurcat.

— Lumea noastră, adică ?

— Mhm.

— E tot o parte din lumea noastră, spuse Ducele de Queens.

— Palatul e pe placul tău ? întrebă Werther.

— E încîntător.

— O idee cam palid pentru gustul meu, spuse Ultimul Romantic. A fost ideea Cuconiței Christia.

— Tu ai clădit asta ? se întoarse spre femeie albinosul. Cînd ?

— Chiar acum !

Părea surprinsă. Elric dădu din cap :

— Aha. Stă în puterea Haosului să creeze orice plăsmuiri poftește.

Carul trecu un pod mobil alb și intră într-o curte albă. În curte creșteau flori albe. Coborîră și intrară într-o sală enormă, albă ca fildeșul, în care străluceau lumini roșii. Din nou Elric începu să bănuiască înșelăciune, deși chipurile Domnilor Haosului arătau doar plăcere. Realiză că era amețit de foame și oboseală, așa cum fusese tot timpul de cînd nimerise în această lume cumplită unde nici o formă nu era constantă, nici oidee permanentă.

— Ți-e foame ? întrebă Cuconița Christia.

Încuviință. Și deodată camera se umplu cu o masă lungă pe care erau îngrămădite fel de fel de mîncăruri — și totul, cărnuri și fructe și legume, era alb.

Elric se îndreptă spre scaunul ce-i fusese indicat, își puse puțină mîncare pe un taler de argint și o atinse cu buzele, gustînd-o. Era delicioasă. Uitîndu-și suspiciunile, începu să înfulece cu poftă, încercînd să nu țină seama de calitatea incoloră a mîncării. Werther și Ducele de Queens serviră și ei cîte ceva, părînd însă să mănînce doar din politețe. Werther privi în sus la tavanul îndepărtat.

— Ce mormînt minunat ar fi ăsta ! spuse. Faci progrese în materie de imaginație, Cuconiță Christia.

— Acesta e domeniul tău ? întrebă Elric. Luna ?

— O, nu, răspunse ea. Am făcut totul pentru ocazie.

— Ocazie ?

— Pentru aventura ta, mai spuse femeia ; apoi rămase tăcută.

Elric deveni grav.

— Acei demoni ? Nu-ți erau dușmani. Îți aparțin !

— Aparțin ? repetă Cuconița Christia ; clătină din cap.

Elric se încruntă și-și împinse farfuria la o parte.

— Oricum, e cît se poate de sigur că sînt prizonierul tău.

Se ridică în picioare și începu să se plimbe pe pardoseala albă.

— Nu mă trimiți înapoi în planul meu ?

— Te-ai întoarce aproape imediat, spuse Werther de Goethe. E numit Efectul Morphail. Și dacă nu ajungi aici, ai să rămîi totuși în propriul tău viitor. Face parte din natura Timpului.

— Astea-s prostii, replică Elric. Mi-am mai părăsit și alteori propriul tărîm și m-am întors — deși, după cum se știe, memoria slăbește, ca și cu visurile abia reamintite.

— Nici un om nu poate merge înapoi în Timp, spuse Ducele de Queens. Întreabă-l pe Brannart Morphail.

— E și el tot un Domn al Haosului ?

— Dacă vrei. E un coleg.

— Nu m-ar putea trimite înapoi în tărîmul meu ? Pare o ființă inteligentă.

— Nu poate și nici n-ar vrea, spuse Cuconița Christia. Nu ți-au făcut plăcere experiențele trăite aici pînă acum ?

— Plăcere ? se miră Elric. Cuconiță, cred... Ei bine, cele întîmplate azi nu sînt ceea ce noi, muritorii, am numi „plăcere" !

— Dar *păreai* că te distrezi, remarcă Ducele de Queens cu oarecare dezamăgire. Nu-i așa, Werther ?

— Erai mult mai bine dispus de-a lungul întregului episod, încuviință Ultimul Romantic. În special cînd te luptai cu demonii.

— Așa cum se întîmplă cu mulți călători în timp care sufere de anxietăți, spuse Cuconița Christia, păreai să te relaxezi atunci cînd găseai ceva concret care să-ți capteze atenția...

Elric refuză să mai asculte. Asta era vorbăria dibace a Haosului, menită să-l amăgească și să-i ia gîndul de la principala sa grijă.

— Dacă v-am fost de vreun folos, începu, sînt, desigur...

— Nu-i tocmai recunoscător, se bosumflă Cuconița Christia.

Elric simți nebunia furișîndu-i-se iarăși pe-aproape. Făcu un efort să se calmeze.

— Mulțumesc pentru masă, cuconiță. Acum, aș vrea să mă culc.

— Să te culci ? păru ea încurcată. Oh ! Desigur ! Da. Un dormitor ?

— Dacă aveți așa ceva.

— Cîte poftești.

Mișcă o piatră de pe unul din inelele ei. Pereții părură să se retragă, pentru a dezvălui dormitor după dormitor, în toate stilurile posibile, cu paturi de orice formă și modă. Elric reuși să se stăpînească. Se înclină, îi mulțumi, le spuse noapte bună celor doi lorzi și se îndreptă spre cel mai apropiat pat.

În timp ce închidea ușa în urma sa, i se păru că-l aude pe Werther de Goethe spunînd :

— Trebuie să-ncercăm să ne gîndim la o distracție mai reușită pentru cînd se trezește.

CAPITOLUL XI

În care Una Persson e martoră a primului semn de dezintegrare a megafluxului

În Castelul Canaria, Lordul Jagged își desfășura hărțile antice. Pusese să i le deseneze un astrolog năucit, în 1950. Făceau parte dintre numeroasele lui capricii. Pe moment, oricum, erau de un folos considerabil mai mare decît electronica lui Alvarez.

În timp ce lordul folosea un computer-brățară pentru a-și verifica cifrele, Una Persson privea afară pe fereastra Castelului Canaria și se întreba cine inventase acel anume peisaj. Un soare verde cu oranj își arunca lumina gre-

ţoasă peste turme de animale la păscut ce semănau, de la distanţă cel puţin, cu nici mai mult nici mai puţin decît nişte gigantice mîini omeneşti. În mijlocul scenei se înălţa un fel de edificiu în forma unui vast coif, vag grecesc în model. Dincolo de el se vedea o lună joasă şi cenuşie. Una întoarse capul.

— Trebue să admit, spuse Lord Jagged, că nu înţelesesem gradul...

— Exact, confirmă ea.

— Să mă ierţi. O anumită cantitate de amnezie — euforie, poate? — te cuprinde întotdeauna în perioadele acelea foarte îndepărtate.

— Absolut.

Îşi ridică privirea din hărţi.

— Mai avem cel mult cîteva ore.

Surîsul Unei era subţire, înclinarea din cap abia perceptibilă.

În timp ce ea profita la maximum de faptul că i-o spusese, Lord Jagged se încruntă, suci un inel de putere şi produse o pipă deja apprinsă pe care şi-o plasă gînditor în gură, scoţînd-o însă aproape imediat.

— Asta nu-i Dunhill Mediu Snandard.

Lăsă pipa deoparte.

Dinspre fereastră se auzi un bîzîit puternic. Scena de-afară se dezintegra ca şi cum s-ar fi topit pe sticlă. O lugubră lumină galbenă se răspîndea pretutindeni, izvorîtă dintr-un apex auriu intens, ca formînd o pîlnie.

— O ruptură, spuse Lord Jagged; glasul îi era tensionat; o cuprinse cu braţul pe după umeri. Niciodată n-am mai văzut ceva de mărimea asta.

Gonind spre ei de-a lungul pîlniei de lumină se ivi un întreg oraş de turle, foişoare şi minarete într-o gamă largă de culori pastelate. Era dispus pe o temelie în formă de farfurie avînd cu siguranţă mai multe mile circumferinţă.

Pentru o clipă oraşul păru să se retragă. Lumina aurie păli. Oraşul rămase, la o oarecare distanţă, unduind puţin ca pe nişte valuri blînde, la cîteva mii de picioare deasupra pămîntului, cu luna cenuşie dedesubt.

— Asta e ceea ce numesc eu o distorsie a megafluxului, spuse Una Persson pe acel ton nepotrivit de glumeţ adoptat de persoanele cumplit de înspăimîntate.

— Recunosc perioada, spuse Jagged scoţînd din robele sale un telescop. Imperiul celui de-Al Doilea Lumînărar, întemeiat mai cu seamă în Arcturus. După standardele lor, ăsta-i un cătun. La urma urmei, pe vremea aia nici Pămîntul nu era decît o grădină rurală.

Se retrăgea în academisme, propriul său răspuns în faţa fricii.

Una lungi gîtul.

— Ală nu-i un soi de vehicul mergînd spre oraş? De pe lună — cerule, au şi pus ochii pe el! Or să-ncerce să bage toată şandramaua într-o menajerie?

Jagged beneficia de avantajul telescopului.

— Cred că nu, răspunse şi-i întinse şi ei instrumentul.

Privind prin acesta, Una văzu un car purpuriu cu negru tras de ceva părînd a fi o formă de cai de bîlci zburători. În car, înarmaţi pînă-n dinţi cu lănci, arcuri, suliţe, spade, topoare, luceferi, ciomege şi aproape orice alt soi de arme de mînă barbare, înzăuaţi în armuri quasi-mitologice, erau Werther de Goethe, Ducele de Queens şi Elric din Melniboné.

— Îl atacă! spuse Una cu voce pierită. Ce-o să se-ntîmple cînd se vor intersecta cele două grupuri?

— Trei grupuri, arătă Lordul. În cîteva ore va fi şi mai greu să descîlcim toate astea.

— Şi dacă nu izbutim?

Jagged ridică din umeri.

— Putem foarte bine să ne facem cadou cel mai mare cutremur de Timp pe care l-a cunoscut vreodată universul.

— Exagerezi.

— De ce nu ? Toți ceilalți o fac.

CAPITOLUL XII

Atacul citadelei cerești

— Melniboné ! Melniboné ! striga albinosul în timp ce carul dădea ocol pe deasupra turlelor și foișoarelor orașului. Văzură sub ei fețe uluite. Mașinării ciudate erau tîrîte pe străzile înguste.

— Predați-vă ! ceru Elric.

— Nu cred că ne pot înțelege, spuse Ducele de Queens. Ce mai achiziție, ce ziceți ? Un oraș întreg din trecut !

Werther nu prea voise să se îmbarce pentru o aventură a cărei creație nu-i aparținea, dar Elric, realizînd că aici exista în sfîrșit o șansă de-a scăpa, fusese nerăbdător să înceapă. Ducele de Queens îl ajutase producînd într-o clipă costume, arme, mijloace de transport. În cîteva minute de la apariția orașului, cei trei erau pe drum.

De ce dorea Elric să atace orașul, Werther nu-și putea da exact seama, doar dacă n-o fi fost vreun test de-al melnibonéeanului pentru a vedea dacă tovarășii săi îi erau cu adevărat aliați sau doar se prefăceau că-i acordă prietenia. Werther învăța considerabil de la Elric, mult mai mult decît îl învățase vreodată Mongrove, ale cărui idei asupra supliciilor erau doar marginal mai puțin speculative decît cele ale lui Werther.

O rază albastră, largă și plată, țîșni dinspre oraș. Pîrli o roată a carului.

— Ha ! Folosesc arme vrăjitorești, spuse Elric. Ei, prieteni. Ia să vă văd opunîndu-le propria voastră putere.

Werther imită cu docilitate raza albastră și o trimise înapoi din buricele degetelor, retezînd vîrfurile mai multor turnuri. Ducele de Queens eliberă în mod tipic cîte o rază diferit colorată din toate cele zece degete întinse și sfredeli o gaură prin toată baza orașului astfel încît puturā vedea cîmpiile de dedesubt. Fu încîntat de efectul obținut.

— Aceasta e puterea Haosului ! strigă Elric, simțindu-se pătruns de o desfătare familiară în timp ce sîngele bătrînului Melniboné i se aprindea în trup Predați-vă !

— De ce vrei să se predea ? întrebă Ducele de Queens cu oarecare dezamăgire.

— Orașul lor are, evident, puterea de-a zbura prin dimensiuni. Dacă-i devin stăpîn l-aș putea sili să se întoarcă în propriul meu plan, spuse Elric cu chibzuință.

— Efectul Morphail... începu Werther, dar își dădu seama că strica spiritul jocului. Scuzați.

Raza albastră apăru iar, dar pîrîi și se stinse înainte să-i ajungă.

— Și-au pierdut puterea! exclamă Elric. Vrăjitoria noastră îi învinge, domnii mei! Să aterizăm și să le cerem să ne onoreze ca noi cîrmuitori.

Cu un oftat, Werther ordonă carului să se așeze în piața cea mai întinsă. Așteptară acolo pînă ce cîțiva dintre cetățeni începură să soseacă, prudenți și furioși, dar vizibil fără chef să se mai opună.

Elric li se adresă:

— A fost necesar să vă atacăm și cucerim, căci trebuie să mă-ntorc pe propriul meu tărîm, pentru a-mi împlini acolo mărețul destin. Dacă mă duceți în Melniboné n-am să vă mai cer nimic altceva.

— Unul dintre noi ar trebui totuși să ia o pilulă traductoare, interveni Werther. Oamenii aceștia probabil habar n-au unde se află.

O bîlbîială neînțeleasă răsuna dinspre cetățeni. Elric se încruntă.

— Nu înțeleg Înaltul Grai. Am să-ncerc Limba Comună.

Vorbi într-un limbaj din care nu pricepură nimic nici Werther, nici Ducele de Queens și nici cetățenii așezării.

Începu să dea semne de nemulțumire. O scoase pe Stormbringer.

— Pe Spada Neagră, aflați că sînt Elric, ultimul din neamul regal al Melniboné-ului! Nu-i nimeni aici care să înțeleagă Înaltul Grai?

Atunci, din mulțime se desprinse un individ cu mult mai înalt decît restul. Era îmbrăcat în robe de un albastru închis și cel mai adînc carmin, iar chipul îi era trufaș, frumos și plin de răutate.

— Eu vorbesc Înaltul Grai, spuse.

Werther și Ducele de Queens rămaseră perplecși. Omul nu era nici unul dintre cunoscuții lor.

— Ești conducătorul acestui oraș? arătă Elric în jur.

— Mă poți numi astfel, dacă dorești.

— Numele dumitale...?

— Sînt cunoscut sub multe nume. Iar tu mă știi, Elric din Melniboné, căci îți sînt stăpîn și prieten.

— Ah, spuse Elric coborînd spada, aceasta e cea mai mare înșelăciune din toate. Sînt un prost.

— Doar un muritor, spuse noul sosit, cu voce blîndă, amuzată și plină de subtilă aroganță. Aceștia sînt renegații care te-au ajutat?

— Renegați? făcu Werther. Da' dumneata cine ești, domnule?

— Ar trebui să mă cunoașteți, domnilor potlogari. Ajutați un muritor și vă sfidați frații din Haos.

— Ai? se miră Ducele de Queens. N-am nici un frate.

Străinul îl ignoră.

— Semizei care au crezut că ajutîndu-l pe-acest muritor ar putea amenința puterea MaiMarilor.

— Va să zică, m-ați ajutat împotriva alor voștri! spuse Elric. O, prieteni!

— Și vor fi pedepsiți!

— Regretăm stricăciunile aduse orașului, începu Werther. La urma urmei, n-ați fost invitați...

Ducele de Queens rîdea.

— Cine ești? Ce travesti e ăsta?

— Aflați-mă ca stăpîn al vostru, spuse străinul, cu ochii arzîndu-i într-un miriad de flăcări. Aflați-mă drept Arioch, Duce al Infernului!

— Arioch! se simți Elric năpădit de-o stranie bucurie. Arioch! Te-am chemat și n-am primit nici un răspuns!

— Nu mă aflam pe acest Tărîm, răspunse Ducele Infernului. Am fost nevoit să lipsesc. Şi în absenţa mea, nebunii s-au gîndit să îmi ia locul.

— Chiar nu pot urmări toate astea, spuse Ducele de Queens, punîndu-şi deoparte ciomagul. Trebuie să mărturisesc că m-am cam plictisit, domnule. Dacă vreţi să mă scuzaţi...

— N-ai să-mi scapi, ridică Arioch o mînă molatecă, iar Ducele de Queens fu împietrit pe loc, incapabil să-şi mişte altceva decît ochii.

— Vă amestecaţi, domnule, într-o perfectă...

Werther fu la rîndul său lovit de paralizie şi muţenie.

Elric însă refuză să se piardă cu firea.

— Duce Arioch, ţi-am dat sînge şi suflete. Îmi datorezi...

— Nu-ţi datorez nimic, Elric din Melniboné. Nimic ce nu aleg eu să datorez. Eşti sclavul meu...

— Nu, spuse Elric. Eu te slujesc. Sînt datorii vechi. Tu însă nu mă poţi stăpîni, Duce Arioch, căci am înlăuntrul meu o putere de care te temi. E puterea propriei mele mortalităţi.

Ducele Infernului ridică din umeri.

— Ai să rămîi pe Tărîmul Haosului în veci. Mortalitatea ta nu-ţi va fi de mare folos aici.

— Ai nevoie de mine în propriul meu Tărîm, pentru a-ţi fi mijlocitor. Şi asta o ştiu, Duce Arioch.

Chipeşul cap se înclină cu o cîtime ca şi cum Arioch ar fi cugetat la cele auzite. Frumoasele buze surîseră.

— Drept e, Elric. E adevărat că am nevoie de tine ca să-mi înfăptuieşti poruncile. Pentru moment, Domnilor Haosului le e cu neputinţă să se amestece direct în lumea muritorilor, căci ne-am ameninţa propria existenţă. Rata entropiei ar creşte dincolo chiar şi de puterea noastră de-a o controla. Încă nu a sosit ziua cînd Legea şi Haosul să decidă deznodămîntul o dată pentru totdeauna. Dar va veni cît de curînd pentru tine, Elric.

— Iar spada îmi va sta în slujba ta, Duce Arioch.

— Aşa să fie, Elric?

Elric fu surprins de acest ton îndoit. Dintotdeauna slujise Haosului, aşa cum făcuseră şi strămoşii săi.

— De ce m-aş întoarce împotriva ta? Legea nu oferă nici o ispită pentru unul de felul lui Elric din Melniboné.

Ducele Infernului rămase tăcut.

— Şi mai e şi învoiala, adăugă Elric. Du-mă înapoi în Tărîmul meu, Duce Arioch, astfel încît să mi-o pot onora.

Arioch oftă.

— Nu ştiu ce să zic.

— Ţi-o cer! spuse cu îndrăzneală albinosul.

— Oho! făcu amuzat Arioch. Ei bine, muritorule, îţi voi răsplăti curajul şi-am să-ţi pedepsesc insolenţa. Răsplata va fi aceea că ai să te-ntorci acolo de unde ai venit, înainte de-a fi cerut ajutorul Haosului în bătălia cu vrăjitorul acela patetic. Pedeapsa e de a-ţi aminti fiecare incident petrecut de atunci — dar numai în visuri. Vei fi bîntuit de această enigmă pentru tot restul vieţii — şi nici o clipă n-ai să fii în stare să exprimi ceea ce te nedumereşte.

Elric zîmbi.

— Sînt deja muncit de-un astfel de blestem, stăpîne.

— Fie şi-aşa, hotărîrea mea e luată.

— O, primesc, spuse albinosul, şi-şi vîrî spada Stormbringer în teacă.

— Atunci vino cu mine, îl chemă Arioch, Duce al Infernului. Şi luneca înainte, îl lua pe Elric de braţ şi amîndoi se înălţară sus în cer, plutind peste scene distorsionate, lumi-de-vis pe jumătate formate, capricii ale Domnilor Haosului, pînă ce ajunseră la o stîncă gigantică cioplită în formă de ţeastă. Şi printr-unul din găvanele ochilor îl purtă Ducele Arioch pe Elric din Melniboné. Şi-n jos de stranii coridoare care şopteau înfăţişînd tot soiul de comori,. Şi-n sus către un peisaj, un deşert în care creşteau mulţime de plante ciudate, în timp ce deasupra putea fi văzut un ţinut de zăpadă şi munţi, la fel de nelumesc. Iar din robele sale, Arioch, Duce al Infernului, scoase la iveală o baghetă şi-l pofti pe Elric să se ţină de ea, care era fierbinte la atingere şi scînteia, şi-şi aşeză propria mînă subţire la cel'lalt capăt, şi murmură vorbe pe care Elric nu le putea înţelege şi împreună începură să se şteargă din peisaj, în întunericul de iad unde mulţi ochi îi acuzau, spre-o insulă pe-o mare cenuşie şi bîntuită de furtună ; o insulă înţesată cu distrugere şi cu morţi.

Apoi Arioch, Duce al Infernului, rîse puţin şi dispăru, lăsîndu-l pe Prinţul din Melniboné rostogolit printre cadavre şi ruine în timp ce ploaia grea bătea cu furie asupra lui.

Iar în teaca de pe şoldul lui Elric, Stormbringer zvîcni şi mai murmură o dată.

Werther de Goethe şi Ducele de Queens clipiră din ochi şi descoperiră că-şi puteau roti capetele. Stăteau într-o încăpere spaţioasă şi plăcută, plină de hărţi şi instrumente străvechi. Cuconiţa Christia era şi ea acolo.

CAPITOLUL XIII

Încare are loc o mică petrecere la Sfîrşitul Timpului

Una Persson zîmbea, privind cum se şterge de pe cer lumina aurie. Oraşul dispăruse, fără a fi avut mare lucru de suferit de pe urma experienţei. Reuşise să-şi salveze cei doi prieteni fără prea mare tevatură, căci cetăţenii erau încă stupefiaţi de ceea ce li se întîmplase. Datorită distorsiunii megafluxului, Efectul Morphail nu avea să se manifeste. Niciodată n-aveau orăşenii să înţeleagă unde fuseseră sau ce se petrecuse de fapt.

— Cine-o mai fi fost şi tipul ăla care-a apărut la urmă ? întrebă Ducele de Queens. Vreun prieten de-al dumitale, Mrs. Persson ? Nu s-a comportat tocmai sportiv, zău că nu.

— Oh, n-aş fi de-aceeaşi părere. Mai curînd l-ai putea numi sportivul absolut. De fapt, ne cunoaştem...

— Nu cumva era Jagged deghizat ? întrebă Cuconiţa Christia, care nu prea ştia ce se-ntîmplase. Ăsta-i castelul lui Jagged — dar unde e Jagged ?

— Ştii bine cît de misterios e, răspunse Una. S-a nimerit să fiu aici cînd am văzut că Werther şi Ducele aveau necazuri în oraş şi-am fost în stare să le vin în ajutor.

Werther se încruntă (o copie foarte reuşită a încruntăturii lui însuşi Elric).

— Ei bine, asta nu mă mulțumește cine știe ce.

— A fost o aventură drăguță, cît a durat, trebuie să recunoști, spuse Ducele de Queens.

— N-avea menirea să fie drăguță, replică Werther. Semnificativă trebuia să fie.

Lordul Jagged intră în odaie. Purta obișnuitele sale robe galbene.

— Ce plăcere! exlamă. Cînd ați venit toți?

— Eu sînt aici de-un timp, explică Mrs. Persson, dar Werther și Ducele de Queens...

— Tocmai am picat, preciză Ducele. Sper că nu deranjăm. Doar că am o mică belea, iar Mrs. Persson a fost atît de bună...

— Întotdeauna încîntat, spuse nesincerul Lord. Ce-ați zice să-mi vedeți noua...

— Eu sînt în drum spre casă, se grăbi Ducele de Queens. M-am oprit doar o clipă. Mrs. Persson o să-ți explice.

— Și eu, adăugă bănuitor Werther, sînt în drum spre casă.

— Foarte bine. La revedere.

Werther convocă un aerocar, o imagine sobră a morții, în zdrențe și cu o coasă, care-i culese pe toți trei în mînă și-i purtă spre un orizont tragic.

Abia după cîteva zile, cînd îl vizită pe Mongrove pentru a-i povesti aventurile recente și-a-i cere sfatul prietenesc, Werther realiză că încă mai vorbea Înaltul Grai Melnibonéean. Un anume gînd continuă să-l sîcîie încă multă vreme după aceea. Era în legătură cu Lordul Jagged, dar nu-și putea da tocmai bine seama despre ce era vorba.

După acest incident, la Sfîrșitul Timpului nu s-a mai produs nici o disjuncție, pînă la începerea poveștii privitoare la Jherek Carnelian și Missa Amelia Underwood.

CAPITOLUL XIV

În care Elric de Melniboné își revine dintr-o gamă variată de farmece și ia hotărîrea să se înapoieze în Orașul ce Visează

Pe Elric îl trezi ploaia ce-i scălda fața. Privi obosit în jur. La stînga și la dreapta nu erau decît trupurile mutilate ale morților, Krettii-ii și marinarii filkharieni nimiciți în bătălia sa cu semi-bruta care cîștigase cumva atîta putere vrăjitorească. Își scutură părul alb ca laptele și ridică ochii purpurii spre cerul cenușiu, în fierbere.

Se părea că Arioch îl ajutase, la urma urmei. Vrăjitorul era distrus, iar el, Elric, rămăsese în viață. Își aminti tonul dulce, zeflemitor, al patronului său demon. Ton familiar, și totuși nu-și putea aduce aminte care-i fuseseră cuvintele.

Se tîrî peste cadavre și rătăci prin văioage spre nava filkhariană pe care încă se mai găsea o parte din echipaj. Erau, de-acum, nerăbdători s-o pornească iarăși pe mare, mai curînd decît să înfrunte și alte grozăvii pe Insula Vrăjitorului.

Elric era hotărît s-o vadă pe Cymoril, pe care o iubea, să-și recîștige tronul de la Yyrkoon, vărul său...

CAPITOLUL XV

În care are loc o scurtă întrunire la Centrul Temporal

Cu manuscrisul destul de periculosului volum de memorii ale Colonelului Pyat pus din nou la adăpost în servietă, Una Persson decise că e momentul potrivit să bage un ochi la Centrul Temporal. Alvarez trebuia să fie din nou de serviciu, iar instrumentele sale înregistrau cu siguranță orice dezechilibre minore rezultate din episodul privindu-l pe cătrănitul albinos.

Alvarez nu era singur. Lordul Jagged se afla acolo, într-o jachetă mizeră de Norfolk și fumînd o pipă rablagită din lemn de iarbă neagră. Era evident că se recrease în Anglia victoriană. O întîmpină pe Una cu plăcere.

Alvarez își rulă echipamentul prin toate funcțiile.

— Lins-prelins, spuse. N-a mai arătat atît de bine de nu mai știu cînd. Dumitale trebuie să-ți mulțumim pentru asta, Mrs. P.

Una se arătă modestă.

— Categoric, nu. Jagged a făcut totul. Travestiul tău a fost minunat, Jagged. Cum ai reușit să-l imiți atît de minuțios pe personajul acela? L-ai convins pe Elric. Chiar a crezut că erai ce-o fi fost ăla... un Duce al Haosului?

Jagged făcu un gest modest cu mîna.

— Vreau să spun, continuă Una, că păreai aproape să *fii* băiatul ăla... „Arioch"...

Dar Lord Jagged pufăi doar din pipă și afișă zîmbetul său superior și tainic.

CLUB D Bucuresti

Lei 19

SOLITON